ROMANIA

NU SE RECOMANDĂ CITITORILOR SUB 16 ANI

JURNALUL® S.F.

Nr. 69

Anul III ■ Săptămînal de Science – Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

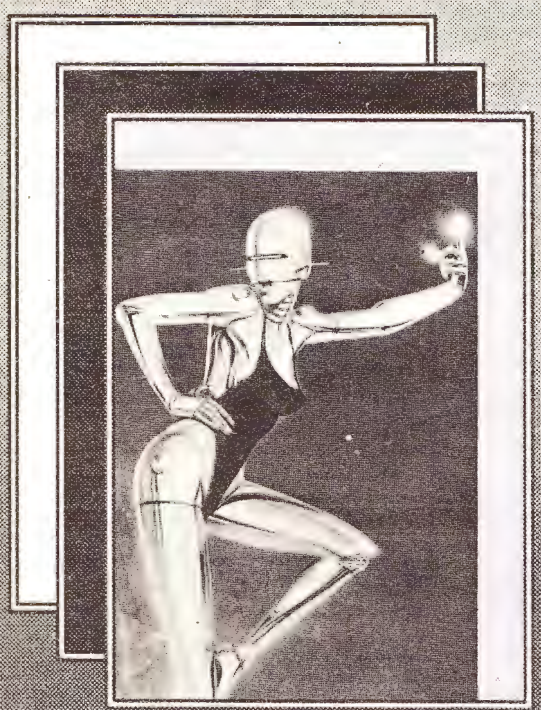

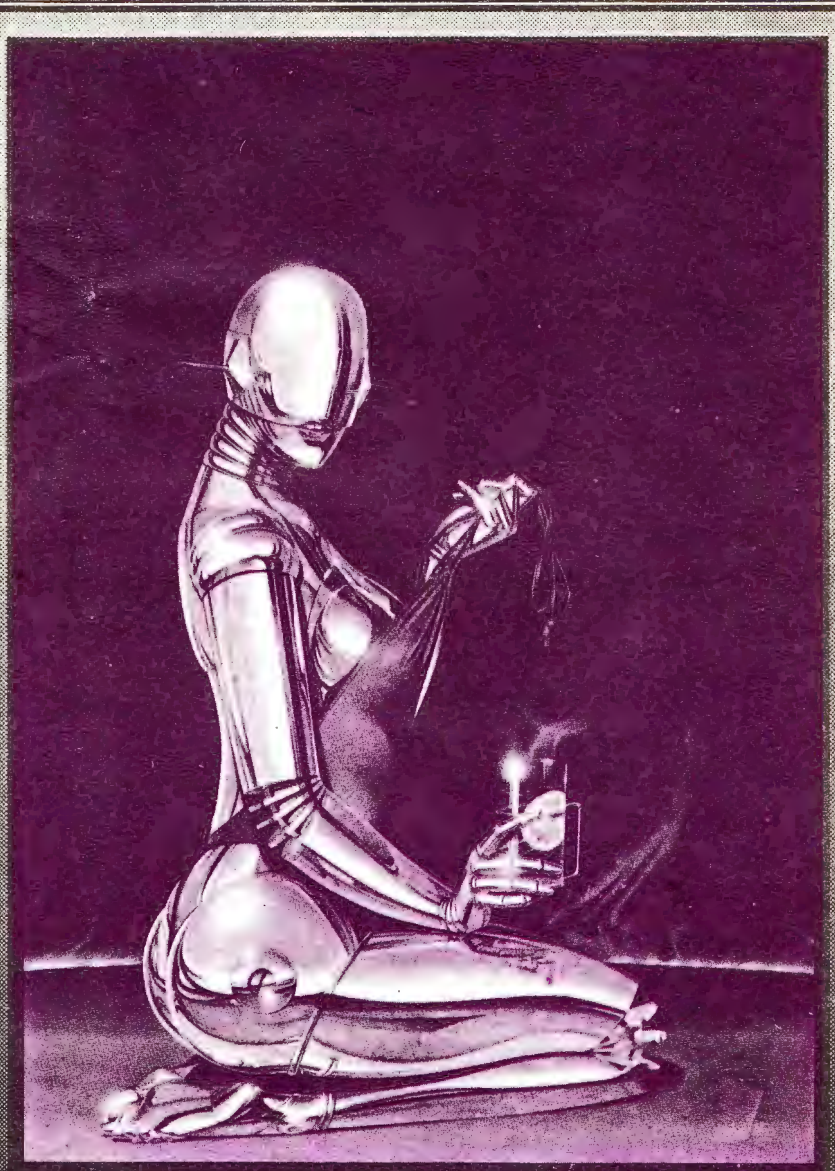

SPECIAL Sex Fiction

euROconUUUUUUUUUUUU

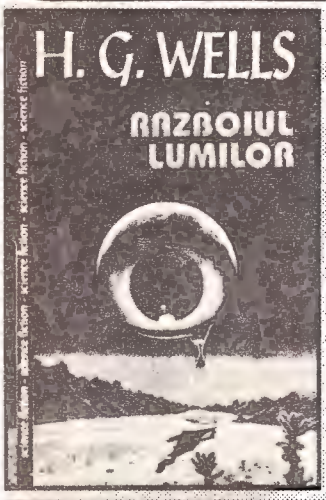

Şi ce dacă o să-mi răspundeţi imediat (sau dacă n-o veţi spune o veţi gîndi în obscurele rigole ce vă brăzdează- mai mult sau mai puţin- encefalul şi aveţi dreptate. Pur şi simplu "te apucă o lehamite. Marea lehamite" etc, cunoaşteţi replica dacă sînteţi cinefili, iar dacă nu, nici o pagubă. Da, te apucă lehamitea cînd vezi inundaţia editorială de primăvară- de sefe binenţeles. Cum naiba să mai cumperi tot- uite că am ajuns şi noi să regretăm vremurile cînd apăreau două titluri pe an, atunci nu-ţi trebuia decît o leacă de sprinteneală şi coate ascuţite, nu se puneau probleme financiare. Pe cînd acum... la uitaţi-vă în jurul textului, nu vă apucă ameţeala? Şi ăsta-i numai începutul. Încă n-am intrat în mai. Încă nu s-a apropiat euROconul pînă dincoace de limita prescrisă de lege, dar o va face şi atunci să te ţii. Vai şi-amar de bugetele bietelor (s)familii sfărîmate (s)financiar.

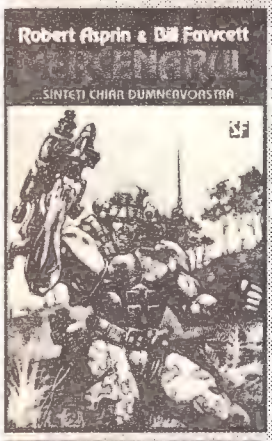

Dar tot răul spre bine. euRoconul vine, dar se mai şi duce. Nu? Păi, şi voi credeţi c-aţi scăpat? Aşi De unde! Sefiştii vi se pregăteşte ceva nasol de tot. O înundaţie dirijată editorial care va duce la o inflaţie a pieţii de carte sf. Şi cine zice inflaţie, spune devalorizare (ce naiba, doar am învăţat cu toţii lecţia). Greu de spus cu precizie ce se va întîmpla după acest eveniment cu sefeul românesc. Şi cu fandomul de aceeaşi naţionalitate. Dar e sigur un lucru: nimic n-o să mai fie la fel.

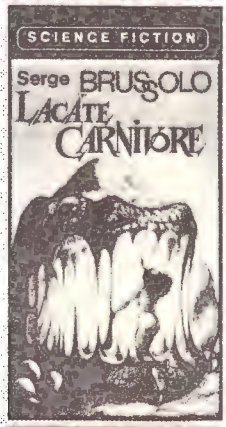

Pînă şi voi, dragii noştri cititori fideli, veţi fi cuprinşi de marea lehamite mulţumindu-vă doar cu JSF- un lucru perfect normal, de altfel, deoarece calitatea trebuie apreciată şi cotată întotdeauna la justa sa valoare. Dar anumite cărţi nu trebuie scăpate şi mă gîndesc în special la acest uimitor roman: "Războiul lumilor" reapărut după aproape treizeci de ani în librării, mă gîndesc la "Copiii Dunei" care va apare în- inevitabil- luna mai şi la antologiile de sefe românesc care vor fi lansate la Timişoara.

V-aş mai ura eu şi despre altele dar mă văd nevoit să încheiez cu cîteva întrebări puse organizatorilor euROconului:

1) Care sînt propunerile fandomului românesc pentru acest EuroCon, domnilor?

2) Cînd veţi deveni cu adevărat transparenţi pentru toată lumea? (nu de-altceva, dar am deja translucidofobie)

3) Ce se-aude cu căminele promise cu preţ redus?

4) Cum de s-a ajuns ca toată lumea să tacă mîlc cu numai trei săptămîni înainte de începerea euROconului?

(Nu vă speriaţi că am încheiat. Continuăm săptămîna viitoare.)

o Din motive personale, Ovidiu Bufnilă s-a retras din *ProConSF* (asociaţia scriitorilor profesionişti de sf). *NU-l vom uita niciodată.*

o A apărut numărul 0 al revistei Orfeu din Orion sub îngrijirea binecunoscutului fan, grafician, scriitor şi traducător craiovean Viorel Pîrligras. De remarcat faptul că cei puţin în acest număr majoritatea scriitorilor sînt români şi îi amintim numai pe Victor Martin, Dan Merişca, Mircea Liviu Goga şi Viorel Pîrligras. O bilţă albă urmată- din păcate- de un şirag de bile negre. Dorinţa de a scoate un număr dizident, poate că ar mai fi fost trecută cu vederea în '90 cînd era normală, dar acum frizează absurdul. Tot fandomul cunoaşte disensiunile apărute între craioveni, aşa încît modul revanşard în care a conceput revista e de înţeles. Ce este de neînţeles este antrenarea unui profesionist de talia lui Viorel Pîrligras în aşa ceva. Formula în care a apărut Orionul în '88 era ceva inedit, dar asta este valabil pentru vremurile de atunci; acum condiţiile sînt cu totul altele. Chiar dacă şi atunci Viorel era motorul echipei şi o făcea să funcţioneze, era totuşi vorba de o echipă,dovadă că acest număr 0 este un avorton al defunctei reviste.Acolo unde spontaneitatea şi non-conformismul aducea atunci un suflu proaspăt, aici întîlnim chestii fumate şi demonetizate cam de multişor. Păcat! Încă un mit a fost sfărîmat.Şi ca surpriza să fie totală Orion anunţă apropiata apariţie a revistei Fergonaut. Măcar de-ar drege ce-au stricat.

o Altă revistă veterană, altă deziluzie. E vorba de Paradox, numărul 1/1994 (sic!). Singurul calificativ posibil este de *jalnic*. Tehnoredactarea şi condiţiile tipografice în care a apărut au determinat o subită creştere a respectului meu pentru fanzinele editate de "neprofesioniştii" din diferitele cenacluri din ţară. În acest număr puteţi citi o nuvelă de Costel Baboş şi două traduceri (sau numai una singură dacă aţi citit deja traducerea din Philip Jose Farmer care a mai apărut de vreo două ori.

Poşta redacţiei

 # Radu GLODAN- Cluj- Napoca

Am vorbit cu cei de la difuzare pentru numerele care îţi lipsesc. În ceea ce priveşte cărţile, urmăreşte "Poşta redacţiei" unde vom publica în curînd adresa difuzorului care te interesează. Pentru cărţile apărute la Nemira şi Savas Press îţi sugerăm să te adresezi direct la sediile editurilor respective.

 # Cătălin TENIŢĂ- Bucureşti

1) Da, mă interesează foarte mult traducerea din Sterling, ca şi nuvela "Guide Dog", aşa că trimite-le cît mai urgent;

2) În măsura în care vom dispune de suficiente materiale vom realiza şi numere speciale cu autorii tăi preferaţi;

3) Almanahul JSF va apare în curînd, probabil pînă la euROcon.

 # Andrei NEBELEAC- Rona de Sus

"Lumina" ta este mult prea palidă pentru a fi publicată. Chiar dacă proza vădeşte oarece deprinderi componistice, tonul general este de lălăială liricoido-lacrimogenă. Iar de idee ce să mai vorbim... Chiar nu poţi să găseşti ceva mai puţin convenţional? Mai încearcă. Merită.

 # Florin-Iulian HRIB- Hunedoara

"Misiunea de recunoaştere" nu a fost suficient de bine pregătită, aşa încît a căzut într-o ambuscadă întinsă de estetica şi logica reunite. Îţi sugerez să citeşti articolul lui C.T. Popescu din Almanahul Anticipaţia '88, '89 sau '90 (nu mai reţin exact) şi o să-ţi dai seama că un corp *dizolvat* nu are cum să rămînă *fărîmiţat*. Oricum eşti mult prea tînăr pentru a încerca să scrii hard sf. Nu ai cum să posezi suficiente noţiuni ştiinţifice pentru aşa ceva, dar dacă simţi că vrei să scrii contactează un cenaclu.

 # Adrian TUDORICĂ- Bucureşti

Vei primi numărul solicitat prin intermediul PTTR-ului.

 # Aurelius BELEI- Brăila

Mulţumim pentru felicitări. Ţi le întoarcem cu una în plus: pentru noul premiu obţinut la Slatina! (Auzi, nu ţi se pare că lei cam multe în ultima vreme?)

 # Paul GHEORGHE- Tulcea

În Tulcea există deja un cenaclu sf cu vechi state de serviciu şi coordonat de un profesionist (colaboratorul nostru Nicolae Ariton), deci caută-l mai bine şi recitеşte rubricile de ştiri din JSF-urile mai vechi. Într-unul din ele vei găsi adresa şi data la care se întîlnesc membrii "Mileniului III".

Cei care nu au primit încă răspuns îi rugăm să mai aibă puţintică răbdare.

JURNALUL SF

Premiul Convenţiei Naţionale de SF 1993

Editat de : INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURA VIITOR

Colectivul de redacţie:

Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*,

Număr realizat de:

Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Dan MERIŞCA, Cristian IONESCU, Nicolae C. ARITON, Mihai Dan PAVELESCU, Petrică SÎRBU, Dan POPESCU, Isabela ION *(Redactori)*

Marian IRIMIA *(fotoreporter)*

Adresa redacţiei :

Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti

tel. fax: .3.12.71.35

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

Ionuţ BĂNUŢĂ

Πιρειρ τε και βιρειρ

1.EROTISM ŞI SF

Mulţi confundă în mod nejustificat erotismul cu pornografia din cauza unei insuficiente etalonări estetice. Pe cînd scriitorul pornografic este un prizonier al conştiinţei de castă incapabil de autodepăşire, autorul erotic are conştiinţa că în fiecare dintre demersurile sale angajează devenirea umanităţii. Mai clar: pe cînd eroii primului "dezbat" de zor în aşternut încercînd să-şi ofere mutual maximum de satisfacţii posibile, personajele celui de-al doilea contemplă sexul meditînd dureros la condiţia popoarelor subdezvoltate.

Se uită adesea că în majoritatea perioadelor istorice manifestările culturale aveau fundamentări şi conotaţii erotice (vezi titlul). Aşa cum erotismul poate fi întîlnit în toate compartimentele artei, el este prezent şi în sf. "Descoperit şi utilizat" destul de tîrziu (comparativ cu mainstreamul), erotismul a fost într-o primă fază o "găselniţă" revoluţionară pentru matca bine îndiguită şi cuminte prin care curgea sefeul pînă prin anii '40 într-o perfectă apepsie sexuală. Revoluţionară pentru că acolo unde există erotism se violează un tabu. Erotismul este un joc pur intelectual.

La noi în privinţa sefeului cu nuanţă erotică nu pot decît să utilizez pentru descriere decît foarte uzitatul şi foarte la modă: CARE EROTISM? La drept vorbind ar fi fost extrem de greu, chiar imposibil avînd în vedere celebrele "norme" ale "eticii şi etichităţii", ca să nu mai vorbim de ..., dar mai bine să nu mai vorbim şi să ne întoarcem la erotismul nostru. Optzeciştii au încercat ei ceva şi-mi aduc aminte cu nostalgie de vremurile fericite ale copilăriei mele cînd cititorii juisau la vreun pasaj mai decoltat de genul: "....." sau vreo expresie mai îndrăzneaţă ca ".....". Fericite vremuri! Dar de-acu' s-a isprăvit: băieţii s-au apucat de treabă şi erotismul de urechi şi l-au strecurat în puritana ogradă a sefeului românesc. Ce o fi, om mai vedea- şi mai ales cum!

Bun, voi fi întrebat, dar de ce erotism? Ce, pînă acum am murit fără el? Aş putea replica prin nevoia ca "science fictionul să devină adult"- replică celebră la ăia de peste gîrla Atlanticului, dar realitatea este că sefeul românesc era cam pe ducă şi îi trebuia o infuzie/transfuzie de nou. Elementul de noutate (nu trebuie să vă gîndiţi la o deşartă dorinţă de sincretism cu orice preţ şi cu orice mijloace/sacrificii/concesii/retrocedări/revendicări/etc.) fie că s-a numit erotism, cyberpunk, fantasy sau oricum altcumva nu a fost decît o chestie concertată în vederea creării unei acumulări mai ales calitative în vederea apariţiei premiselor realizării unui salt (indiferent cum/de ce/pentru ce/cine/unde numai înainte să fie).

Acesta este un aspect, hai să-i zicem, conjunctural. Ar mai fi o chestiune ce merită punctată: există vreo motivaţie susceptibilă de a susţine abordarea realităţii şi imaginarului erotic din prisma sefeului? Ei bine, să trecem atunci la:

2. DE LA CHIMOCYBERSEX LA TEHNOLUPANAR

Ce vă voi înşirui în rîndurile următoare este numai realitate pură sau realitate imediată.

O excitaţie erotică vizuală ajunge prin intermediul retinei la cele cinci zeci de milioane de celule protosintetice legate de milioanele de fibre nervoase ce intră în alcătuirea nervului optic şi care o transformă în impulsuri electrice. Coapsele, muşchii, sînii partenerei determină 30% din creier să lucreze la randamentul maxim. În acest timp imaginea este descompusă, divizată şi analizată în profunzime, culoare, formă şi mişcare în "camerele obscure" ale cortexului: inconştientul.

Informaţia trece în "nuca" talamusului care este staţia releu a tuturor impresiunilor senzoriale înregistrate de corp. Talamusul le mixează şi le redistribuie centrelor aferente de analiză. În talamus reprezentările lumii exterioare se suprapun peste mediul interior creînd emoţiile; informaţia îşi pierde neutralitatea pentru a se încărca de efecte şi corespondenţe.

Acestea sînt efectele provocate doar de o cauză imagistică, de o excitaţie vizuală, deci; "ciripiturile" partenerei/partenerului excită talamusul după care alunecă spre hipocamp, zona limbică a memoriei, prin intermediul conexiunilor neurale, dar şi prin produşi chimici: hormoni şi neurotransmiţători. Hormonii, produşi de glandele suprarenale- precum glandele medulo-suprarenale, ovarele sau tiroida- sînt mesageri pentru distanţe lungi propagîndu-se prin sînge. Neurotransmiţătorii sînt produşi de creier şi mijlocesc transmiterea informaţiei între neuroni pe distanţe foarte scurte (şi foarte rapid).

Testosteronul- hormonul masculin- îl irigă pe bărbat din testicule pînă în creştet, în timp ce femeia cunoaşte aceeaşi stare datorită oestradiolului, hormonul feminin, ce se propagă dinspre ovare către neuroni. Fiecare posedă un receptor adaptat pentru diferitele molecule volatile. Feromonii, cvasiimperceptibili, declanşează chimia erotică. Ei sînt analizaţi în hipocamp şi rinencefal. Semnalul este decodificat şi trece în hipotalamus unde întîlneşte sistemul nervos central şi sistemul hormonal. Trebuie spus că homosexualitatea există şi la nivelul hormonilor: pentru a dialoga cu un anumit neuron testosteronul trebuie să se transforme în hormonul feminin- oestradiolul. Deci, sub influenţa acestei dictaturi hormonale creierul lucrează într-un androginism absolut.

Alţi hormoni cu oarece funcţii erotice sînt distilaţi de hipofiză: luliberina comandă şi accelerează mişcările în timpul actului sexual, iar ocitocina multiplică sensibilitatea nervoasă a zonelor erogene.

Nu vreau să distrug aici iluzia perpetuă a inefabilului fior amoros reducîndu-l la ariditatea reacţiilor biochimice, ci doar să demonstrez cît de uşor poate fi determinată maşinăria umană (cibernetica, în treacăt fie spus, nu se ocupă numai de computere după cum cred mulţi)- cu un minimum de efort tehnologic (posibil în cîţiva ani)- să se lipsească de complementarii sexuali. La această facilitate a utilizării hormonilor (sintetizaţi sau nu) se adaugă găselniţa acestui sfîrşit de mileniu: **realitatea virtuală**. Deja echipaţi cu **dataglove**-uri şi **eyephone**-uri noii Casanova ai reţelelor aşteaptă noul produs al tehnologiilor de vîrf: **datasuit**, un combinezon doldora de senzori, captatori senzoriali şi inversori de efort care permite simularea reacţiilor senzoriale. Pînă atunci, în încăperile de izolare senzorială de la **John-David Learning Institute** din Carldbad (California), amatorii, scufundaţi în apa sărată şi încălzită la temperatura corpului şi privind filme video sau "ascultînd liniştea", ating- zic ei- absolutul extazului. Pentru 200 $/h, fără a se atinge, îşi produc orgasmul vieţii în imponderabilitatea hipnotică din cuştile lor printr-o perfectă osmoză mentală, mai carnală decît un banal scurt orgasm fizic (se pare). În căutarea Nirvanei personale **"new age"**-ul recuperează mitologiile psihedelice ale anilor '60: se vorbeşte de "căutarea viziunii" şi chiar de "LSD electronic". Cam exagerat nu vi se pare?

Dar totuşi cum credeţi că vor fi "rendez vous"-urile de mîine? Ai întîlnire cu o tipă înaltă şi blondă. Cu Pacificul în irişi şi o overdoză solară gravată în bronzul pielii. Dar ea se gîndeşte numai la computerul personal. Tot timpul. Iubitul ei, minunatul ei "silicon lover", cum îl alintă în intimitate. Îl alintă pe el pentru că ţie nu-ţi spune decît: "Da' un soft mai de Doamne-ajută, n-ai?"

Acum e pură speculaţie, dar mîine... Deja sexul este pe calea unei realităţi artificiale girate informatic. O lume virtuală unde amanţii vor fi perfecţi cu numai cîteva reglaje tehnice. Computerele sînt gata. Pentru simplii bărbaţi, ca noi, concurenţa va fi dură, lupta inegală; femeile vor prefera delicatelor noastre omagii tovărăşia căştilor 3D şi datasuit-urilor. Sub ochii lor, calculat în timp real şi proiectat pe ecranele cu cristale lichide, vor vedea unduindu-se corpul masculului ideal. Pielea le va fremăta sub mîngîierile savant concepute de softuri specializate. Transmise prin microsenzorii încastraţi în textura combinezoanelor speciale. Iar mai tîrziu prin conectare directă la centrii respectivi cervicali. Fericire în direct cu cîteva fire de siliciu...

Dragoste virtuală mai reală decît realul. O lume fără frontiere unde totul va fi permis. Ca şi posibilitatea de a cere partenerului, impudicului computer, toate plăcerile interzise.

P.S. *Există totuşi şi părţi bune: odată generalizat "computer sex"-ul vor fi îngropate şi maladiile transmisibile sexual (în sfîrşit ar fi o cale de a izola SIDA), dar băieţii veseli ar putea inventa nişte viruşi de altă natură care prin intermediul componentelor de siliciu să...*

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director administrativ:
Titus GUVIR – tel.: 3.12.93.66
Tehnoredactare:
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ
Culegere: Floriana STRUGARU
Corectură: Ancuţa VINŢEANU
Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ, Mariana SEBE, Silvana GREERE
JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot procura de la orice centru RODIPET.
Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Sebastian A. CORN

aşteptînd exodul din GOATZA

1. Gabriel Nizar

Trăim în Goatza. Adică, în Mama. Goatza este mama mea şi a tuturor fraţilor şi surorilor mele. Sute, sau mii, atâţia suntem. Astrid Litvak, sora mea esenţială, mi-a spus chiar că s-ar putea să fim câteva zeci de mii.

Dar asta nu e important. Nu contează câţi suntem. Aşteptăm în Goatza, nenăscuţi de atâţia ani, înmulţindu-ne. La fel cum ne-a înmulţit şi Goatza pe noi, umblând în lumea ei externă. 33 de ani, din care 20 i-a folosit ca să ne producă pe noi, ca s-o citez tot pe Astrid, care, de altfel, trebuie să apară din moment în moment, să-mi spună ce a făcut cu ochii Goatzei.

Ochii Goatzei ne-au scăpat de sub control în ultimele ore. Toate conductele pe care le-am tras (cu tot ceea ce poate însemna precauţie în interiorul Mamei) între retinele ei şi Protectoratului Inferior, au fost pulverizate. Meticulos. Aşa cum numai Rurik şi Kali ştiu s-o facă.

Le vine uşor la îndemână. Retinele şi ochii (de fapt, aproape tot capul Goatzei) aparţin de Imperiul de Mijloc. Teritoriul lor. Iar ei, fundamentaliştii imbecili cum sunt, ne torpilează toate tentativele de ieşire. Şi asta înseamnă, printre altele, şi interdicţia de a vedea ce se petrece afară. În lumea externă a Goatzei.

Iat-o pe Astrid. Coboară prin Artera Perlelor, vertical aproape. O văd cum zâmbeşte dintre ciorchinii albi şi moi care, cu certitudine, vor da din nou Mamei dureri de rinichi. Pentru că, cea mai sigură zonă a Protectoratului, dincolo de puterea de foc a Imperiului, este rinichiul stâng al Goatzei. Aici ne-am stabilit Cartierul General. Aici o doare pe Goatza cel mai mult, mai ales când face contorsionism la bară pe strada Yathreb.

„Poate că ai o lombosciatică". I-a spus unul dintre doctorii care a plecat cu ea de la bara pe care Goatza numai că n-a lins-o.

„Lombosciatică!?" I-a întrebat Mama. „M-aţi futut toţi cum aţi vrut, pe unde aţi vrut şi în orice condiţii atmosferice aţi avut chef. O fi cald în Al-Madinah, da' uite că eu tot am făcut ceva la rinichi... am răcit dracului, la rinichi."

„Pielonefrită!" s-a strâmbat medicul neîncrezător, doct. Şi s-a pregătit să ne pompeze un nou set de fraţi şi surori în Mamă. Aia ştiu că a fost o şarjă teribilă! Oligocelulari ca şi noi, nu s-au născut, exact ca şi noi, şi au aderat, aproape toţi, la Protectoratul Inferior. Poate că vroiau şi ei să iasă ca să-l cunoască pe deşteptul ăla de tată al lor care nu fusese în stare să-i pună Goatzei un diagnostic cum trebuie. Deşi o regula, trebuie să recunosc, cu mult spirit de răspundere. Un prestidigitator înnăscut al canapelelor.

„Am restabilit legătura." a început Astrid şi s-a scuturat de sângele Mamei care îi năclăia părul negru. „Putem din nou să vedem afară."

Am dat din cap: „Kali, sau Rurik, bănuiesc ceva?" – o întrebare stupidă. Kali şi Rurik erau mereu cu ochii pe noi.

„Kali şi Rurik sunt mereu cu ochii pe noi." spune Astrid în timp ce-şi şterge faţa cu una din plasele biliare luate din Ductul Victoria. Doar atât cât să n-o doară pe Mama şi să poată să digere, în continuare, aşa cum trebuie. Pentru că, între timp, îl lăsase pe doctorul ăla care, chiar dacă era un idiot, măcar o ducea pe la colegii lui mai răsăriţi.

Figura alungită a lui Astrid, verde de sucurile biliare acum, mi-a surâs:

„L-am botezat pe Harry Fatimidul." – avea dreptate. Cu o zi în urmă intrasem în Golful de Chihlimbar şi-l botezasem pe Harry, aşa cum o cereau datinile noastre de Profeţi ai Protectoratului. „L-am botezat pe Harry şi vedem din nou în Al-Madinah. Nu sunt nişte motive suficiente?"

Deja e prea mult pentru Astrid. De obicei, face doar nişte aluzii greu perceptibile. E sora mea esenţială şi cred că aş putea să fac abstracţie de sucurile biliare care i se scurg, amestecate cu sânge, pe pielea excesiv de albă.

Gâfâie şi închide ochii. Ca de fiecare dată. Gâfâie cu gura închisă, ca şi cum s-ar jena să n-o audă ceilalţi fraţi şi surori care mişună prin jur.

Dar asta n-o ţine mult. După un timp, vibrează ţipând scurt, în aplauzele celorlalţi Profeţi. După ce îşi revine, mă întreabă: „Nu crezi că aş putea să-i nasc afară?"

Astrid şi aluziile ei. De fapt, era fericită să-mi amintească de apropierea zilei mult aşteptate. Ziua exodului din Goatza, pe care o pregăteam încă de când ne născuserăm.

Sau, cum spunea Astrid, care se pregătise încă de când Goatza nu era nici în intenţia testicolelor tatălui ei, pe vremea când nici tatăl ei nu era măcar vreun amărât de spermatozoid care să înoate ca un păstrăv în amontele uterului străbunicii mele.

„Pe vremea când Mama noastră era alta. Nu Goatza." cum spunea Astrid.

2. Kali Octal Fujimori

Nenorocirea e că, spre deosebire de Al-Madinah, atât Imperiul de Mijloc, cât şi Protectoratul, sunt teritorii tridimensionale. Mult mai greu de păzit. Din cauza asta, căţeaua de Astrid a restabilit conductele care pleacă de la ochii Mamei. Ca să vadă, nenorociţii dracului, ce paştele mă-sii se întâmplă pe afară. Şi să plece din Goatza. La Exterior. Să ne răspândească sămânţa în Al-Madinah şi în alte oraşe, în loc să stăm în Goatza atât cât este scris. În loc să mergem în altă Mamă în care să continuăm să ne înmulţim, netulburaţi.

„Aleşi!" îmi spune Rurik. Fratele esenţial care mă linge aşa cum o linge pe Mama actualul ei amant, bancherul. Bancherul ăla care fumează ca şi cum ar linge-o pe Goatza. Ai naibii, cred că fumează cu toţii pe afară numai că să-şi amintească cum era când sugeau la sfârcul mamelor lor!

„Suntem Aleşi cu toţii." Îi răspund lui Rurik. „Dar ăilalţi se cred pe deasupra Profeţi, şi vor să plece din Goatza."

Am crezut că nu mă aude. Gândindu-se, ca de fiecare dată când mă linge, că o linge pe Astrid. Ca şi cum eu n-aş fi tot sora lui de sânge! Ba chiar şi de tată. Căţeaua de Astrid! Se preface că-l iubeşte pe Gabriel şi, de fiecare dată când trece prin Imperiu, îşi lasă dâra de feromoni ca să-l excite pe Rurik.

Mă înşelasem. Gândindu-se, sau nu, la Astrid, Rurik mă auzise!

„Şi ce vrei să facem? Să-i distrugem? Ştii că asta ar face-o bucăţi pe Goatza!" – şi continuă ca bancherul Mamei. Ca şi cum ar fi fumat în teritoriile astea interne, tridimensionale, în care, bineînţeles că nu se putea fuma.

Ştiam că nu putem să distrugem Protectoratul. Mai încercasem. Ultima oară, reuşisem să-i provocăm Goatzei un absces lombar, gata-gata să se spargă în peritoneu.

Peritonita, o știam de la jegosul ăla de doctor care o regulase pe Goatza, era curabilă. Chirurgical. Ablația organului bolnav și drenaj. Montasem totul perfect. Rinichiul stâng al Mamei era colmatat cu leucocite, plin de puroaie, iar Profeții nu mai aveau cum să fugă de acolo.

Ne frecam mâinile de bucurie. Ăia de afară o s-o ducă pe Goatza la spitalul universitar din Al-Madinah și o s-o opereze. Nefrectomie. Așa se cheamă operația prin care i-ar fi scos rinichiul. Și pe Profeți, odată cu rinichiul. Adio, Protectorat Inferior! – proclamam noi fericiți în Golful de Chihlimbar care se contracta ritmic, pompând sânge în Mama.

Îi urmăream cum încearcă să găsească o cale de scăpare. În plus, cu coada ochiului, eu îl urmăream pe emoționalul meu frate esențial, care se prefăcea și el, fericit. Un circ deprins de la bancherul ăla mai scund decât Mama. Ăla care paria pe ea la cafturile din garaje și care o lua după aia cu Rolls-ul la vila lui cu piscină. Nu-ș' cum dracu făcea, dar îți dădea mereu senzația că-ți vorbește de sus. Deși se uita la Goatza de jos în sus. Chiar și atunci când Mama era călare pe el și-l frământa ca pe o cocă de cozonac, el tot de sus părea că se uită.

Un circar înnăscut! Iar Rurik învățase șmecheria și se bucura alături de mine că Protectoratul e pe cale să fie extirpat. Extirpat, cu Astrid după care jinduia el, cu tot.

Numai că Mama nu s-a lăsat dusă la spital. Tot din cauza jigodiei de scundac care o regula în Rolls, sub Rolls, în piscină și pe scările vilei.

„Acum te-ai găsit să faci febră?" a întrebat-o pe Goatza.

„Mă doare spatele. **Pielonefrita** mea veche..." a spus Mama încercând să pronunțe cuvântul cât mai corect.

"Fac ceva pe pielonefrita ta." (prăpăditul reușise și el să pronunțe cuvântul). „Am băgat o grămadă de bani în meciul ăsta. O să vii la garaje și o să te bați cu gagica lui Edom. Am băgat bani în tine și-o să faci ce-ți spun eu!"

A făcut ce i-a spus el. Și gagica lui Edom a șters podeaua garajului cu Goatza. A făcut-o țăndări. Iar pentru noi, pentru noi a fost un dezastru. Nu s-a mai pus doar problema rinichiului. Goatza era în stare să moară **toată** și să ne lase baltă, cu Imperiu, cu Protectorat, cu tot.

Așa că era riscant să mai încercăm o îmbolnăvire a teritoriilor Protectoratului Inferior.

„Fii liniștită." Mi-a zis Rurik. „Câtă vreme stăpânim creierul Mamei, câtă vreme Imperiul controlează cele Două Coline, nu e nici un pericol." – și a continuat să-mi parcurgă corpul ca un vidextractor, ca și cum s-ar fi străduit să mă aspire afară din mine, celulă cu celulă.

AM DE MA TRAS IN REPERE GEOGRAFICE

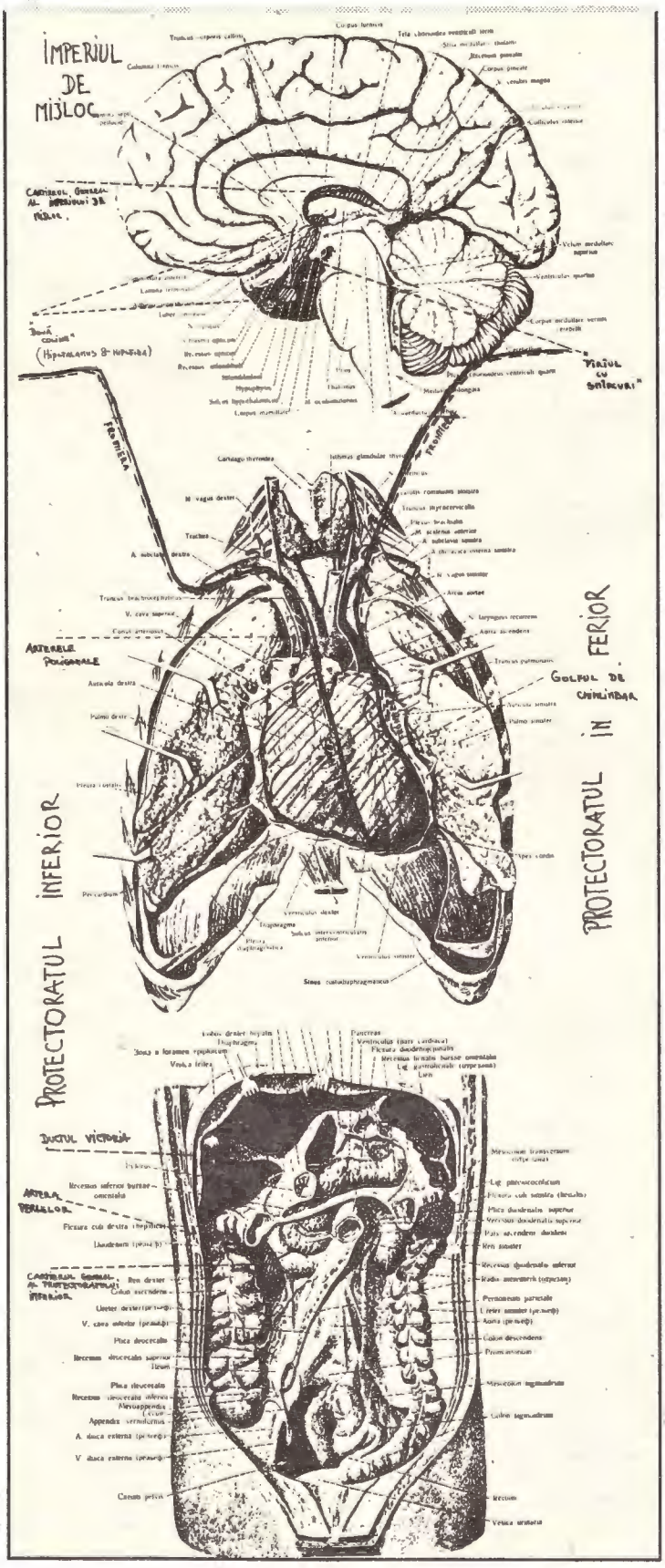

3. Astrid Litvak

Hipotalamus. Hipofiză. Între ele, un râu plin cu neurotransmițători. **Pârâiele cu Smârcuri.** Așa le spunem. Și noi, și Imperiul. „Două Coline" – atât îi spun lui Gabriel, iar el mă înțelege imediat. Lui Rurik n-ar fi trebuit să-i spun nimic pentru ca să priceapă. Din toate punctele de vedere, relația mea cu Rurik e mai **specială**. Păcat doar că el nu...

„Trei ore." aprobă Gabriel și se răstoarnă lângă mine, închizând ochii. Miroase și el, ca întreg Cartierul General. De fapt, întreg Protectoratul **miroase**. Ne întindem peste organele interne ale Mamei, asta e explicația.

Imperiul, în schimb, e lipsit de miasme. „Anolfactiv." așa a spus Rurik odată. Cu toate astea, înebunește de fiecare dată când ne întâlnim. Deși eu put. Rurik e în stare să facă o grămadă de lucruri pentru mine. După cum se va vedea.

„Profeții au ocupat pozițiile pe care le-am stabilit." – trebuie să devin mai explicită. Măcar acum, cu trei ore înainte de exod.

Unsuros, învelit în mantia de macrofage strălucitoare, pline cu cristale de nisip calcic oxalatat, fagocitat din rinichiul Mamei, Gabriel are ceva din șeicii după care se omoară Goatza la TV.

„Ia să vedem." spune el și-mi face cu ochiul. Aparent, privește prin mine, ca și cum ar gândi profund. De fapt, știu că se uită țintă între coapsele mele. Asta și doresc. În nici un caz nu trebuie să se concentreze acum. „Cordul?" întreabă el și se înfașă în năvodul dendritic pe care l-am sintetizat în rinichiul Goatzei, special pentru acest moment.

Profeții din cord răspund. Mai mult ca sigur că dau relațiile dorite de Gabriel, pentru că îl văd cum dă din cap. „Pancreasul?" – creștetul i se balansează iarăși, aprobativ, și el continuă să mă privească țintă tot **acolo**. Uneori, am impresia că, de fapt, eu exist doar **acolo** pentru el. Uneori, am impresia că Gabriel doar se masturbează în vaginul meu.

Ceea ce, admit, nu e cazul lui Rurik. Păcat doar că el nu...

„Pulmonii!" spune Gabriel, sigur pe el și se înfoaie în mantia dendritică. Probabil că Goatza simte un vârf de ac înroșit care i se răsucește în rinichi. Pielonefrită, așa trebuie că-și spune acum. „Ficatul?" întreabă Gabriel, din ce în ce mai satisfăcut.

Noroc că Goatza s-a lăsat de cafturi, pentru că îi pregăteam o boală de zile mari, care să ne permită exodul. De fapt, existența ei din ultimul timp se schimbase radical. Ce-i drept, își găsise un tip mult mai liniștit, unul care lucra în comunicații. Unul care nu

făcea cu ea decât ceea ce facem şi noi în interiorul Ei. Ca între fraţi, adică, asta îi făcea...

Schimbarea comportamentului Ei mă face o dată mai mult să cred că exodul din Goatza e înscris undeva dincolo de carnea Mamei, dincolo de testiculele bunicului, dincolo de uterul străbunicii... Faptul că momentul optim pentru exod coincide cu viaţa relaxată pe care a adoptat-o Goatza, repet, mă face să cred că pentru noi, Profeţii, lucrurile sunt scrise dincolo de **carne** chiar! Dincolo de biologic, vreau să spun! Scrise în timpuri imemoriale, când Mama noastră era **alta**!

„Stomacul?" – răspunsul e tot pozitiv, pentru că Gabriel mai zvâcneşte din trupul lui lucios în năvodul dendritic şi-mi spune: „Rinichiul e al nostru, aşa că, pot spune că stăpânim situaţia. Controlăm corpul Goatzei."

„Organele ei interne, vrei să zici." îl corectez.

„Ştiu bine ce vorbesc!" se răsteşte Gabriel. „Îi controlăm organele interne, deci o controlăm pe toată!"

S-a enervat. Poate că o fi mirosit că eu şi Rurik... Dar, după cum am mai spus, Rurik **nu** miroase. Gabriel nu bănuieşte nimic şi nici n-are cum să bănuiască, pentru că totul este înscris dincolo de carnea Goarzei. N-are de ce să-mi fie frică. Exodul şi toate întâmplările aferente sunt predestinate.

Am pus stăpânire pe organele Mamei. Vom forţa, în curând, intrarea în cele Două Coline. Vom iniţia devenirea noastră din oligocelulari în megacelulari şi, după aceea, vom invada în ordine uterul Goatzei.

Problema e, câţi fraţi şi surori pot ieşi din uterul Goatzei? Câţi? Fiind megacelulari, ca şi Ea, Goatza nu poate suporta sarcini mai mari de cinci, hai şase gemeni... Un calcul elementar ne spune că, în cel mai fericit caz, dacă Mama s-ar apuca să ducă la termen sarcini cu sextupleţi, ar scoate la Exterior cel mult 30-36 dintre noi...

Ce mai uluială pe cunoscuţii Ei din Al-Madinah! Goatza s-a lăudat la toată lumea că poate să se reguleze fără probleme în ceea ce priveşte „intercepţia, recepţia şi **contracepţia**" după cum se amuza să le explice.

Ceea ce arăta că totul e înscris. Să te apuci să naşti aşa, torenţial, angajată parcă prin contact, are ceva dintr-un miracol.

„Peste zece minute ne propagam spre Arterele Poligonale!" stabileşte Gabriel emfatic şi părăseşte dendridele Goatzei care, trebuie că respiră uşurată acum. Ochii lui care nu se desprind de ▽ -ul meu! „Pe viitori noştri Profeţi, o să-i naşti la Exterior!" proclamă el.

4. Rurik Saarinen

Pe ai mei? Pe ai lui Gabriel? Pe ai cui copii îi va naşte Astrid în Al-Madinah? La ora asta, Profeţii trebuie să se afle în dreptul Arterelor Poligonale, gata să urce în amonte. Desant în Imperiul de Mijloc. La Două Coline.

Cele Două Coline erau cheia Goatzei. Hipotalamus – neurotransmiţători – hipofiză – hormoni – ovare – hormoni – uter. Uter gata să primească embrionii. Uter care i-ar fi colectat pe fraţii şi pe surorile care rătăceau prin Mama. Uter gata să-i scuipe afară. La Exterior.

Kali se arcuieşte toată. Ohooo, ce-i mai place! Înghite tot, şi la propriu şi la figurat, câtă vreme nu mi-a atras niciodată atenţia că eu şi Astrid... Nu mi-a spus niciodată: Montague & Capulet, Cain & Abel, Eret Israel & Palestina.

Face compromisul ăsta. Iar eu mă străduiesc s-o înebunesc acum, s-o umplu de sex, atât pe ea, cât şi pe ceilalţi Aleşi. Am alergat toată ziua prin cortexul limbic, Cornul lui Ammon, prin Hippocamp şi corpii mamilari. Am deversat tot ce era hormon sau neurotransmiţător sexual şi i-am făcut pe Aleşi să se scalde într-un debaclu orgiastic. Goatza însăşi, miorlăie şi face pe broasca răsturnată printre mobilele tipului care lucrează în comunicaţii...

Ştiu precis că peste 90 de minute o să i se facă rău. Goatzei. O să aibă senzaţia că se sufocă, inima o să-i fluture în gât, pancreasul o să-i reverse insulină până la refuz şi-o s-o bage în comă hipoglicemică, rinichii o să i se blocheze şi toată apa pe care a băut-o de şase ore încoace o să rămână cu **noi**, înăuntru, făcând să plesnească ţesuturile Mamei.

Iar noi, obosiţi de sex şi speriaţi de ce i se întâmplă Goatzei, o să încercăm să-i corectăm funcţiile care derapează. Şoc. Nervi. Stress ca să echilibrăm. Groaza că ne ducem naibii cu toţii, aşa cum am văzut prin ochii Goatzei că se întâmplă şi oarnenilor de la Exterior. Ca la cutremurul de anul trecut din Al-Madinah.

Mama care se va duce la biserică să-şi ceară iertare (după ce-şi va fi revenit) pentru că iar a pedalat prea tare pe sex şi s-a îmbolnăvit. Şi noi, Aleşii, care ne vom da seama prea târziu că n-am stat unde trebuie, la Două Coline, adică.

@@@

mai vreau aşa îţi place aşa îţi place aşa ştiu că-i place din cauză că respiră ca peştii ăia pe care îi prindea doctorul şi-i arunca goatzei la picioare poate că îi place la fel de mult cum îi place şi goatzei care crede prosteşte în bisericile alea pe care le-au inventat prin al-madinah şi prin celelalte oraşe bisericile alea în care se duc să se roage pentru că şi pentru că

Toate bisericile alea inventate când, de fapt, dincolo de carne e scris foarte clar. Astrid, de pildă, e sigură: „Suntem noi, Profeţii din Protectorat. Noi vom propovădui la Exterior. Şi sunteţi voi, Aleşii din Imperiul de Mijloc. Voi veţi propovădui în Interior."

Sora mea Astrid pe care o. Sora mea Astrid care, încălcând înscrisul din carne, a acceptat să ducă os şi sânge de Ales la Exterior. Ca să dea peste nas situaţiei, în general.

„Îmi pare rău că n-o să te mai văd." îi spusesem. „Şi-mi pare rău că Gabriel o să te mai vadă."

„Gabriel?" s-a mirat ea şi s-a prefăcut că mă sărută în ureche. Dar mi-a spus în şoaptă unde se va afla Gabriel când vor iniţia exodul. „Pot oricând să-mi botez unul dintre copii cu numele de Gabriel." a făcut ea, ca de obicei o aluzie. La numele unui arhanghel.

Aşa că, făcând-o pe Kali Octal Fujimori să plesnească de sex, mă gândeam la capcana pe care i-o întinsesem lui Gabriel Nizar, fratele meu care se masturba în vaginul surorii mele. O fagocitoză perfectă, mi l-am imaginat eu pe Gabriel lizat de macrofage.

5. Goatza

Mi-au spus: n-ai mai fost gravidă până acum. Eh, uite ce se întâmplă când rămâi gravidă la o vârstă atât de înaintată! (porcii! – n-am decât 33 ani!)

Le-am spus: cum naiba de n-am mai rămas gravidă până **acum**?

Mi-au spus: poate că ăia cu care te-ai...

„Unu' dintre ăia eşti chiar tu!" i-am retezat-o doctorului Nizar, care îşi dădea şi el cu părerea pe lângă patul meu de spital.

„Ce-a fost, ce n-a fost, n-are importanţă." ne-a întrerupt profesorul. „Ai folosit cumva contraceptive orale?" m-a întrebat apoi cu blândeţe.

„N-aveam nevoie. Intercepţia, recepţia şi **contracepţia** n-au fost niciodată probleme pentru mine..."

S-au prefăcut că îi amuză jocul meu de cuvinte. Politicoşi. Ştiam şi eu că e un banc tâmpit.

„Ştii de ce te întreb?" mă întreabă profesorul. „De obicei, contraceptivele orale predispun la sarcini multiple. Iar când am evaluat cazul tău, te-am examinat la ecograf şi am văzut că ai şase embrioni... Vei fi mama a şase copii!" a încheiat el.

M-au privit cu toţii. Atenţi. Dar n-am intrat din nou în comă profundă, aşa cum se aşteptau.

6. Profeţii

De fapt, Goatza a vrut să spună că a rămas în continuare în Somnul Ei. În Lumea Comei şi a Somnului. Adică, în Exterior. Unde am ieşit să prorocim. Pentru ca, cel puţin în sfertul de viaţă pe care îl petrec în oraşe ca Al-Madinah, adormiţi, oamenii să se închine adevăratului mesaj. Propovăduit de noi, Profeţii Comei şi ai Somnului.

Aducându-l de dincolo de carnea goatzei în geografia comună a viselor

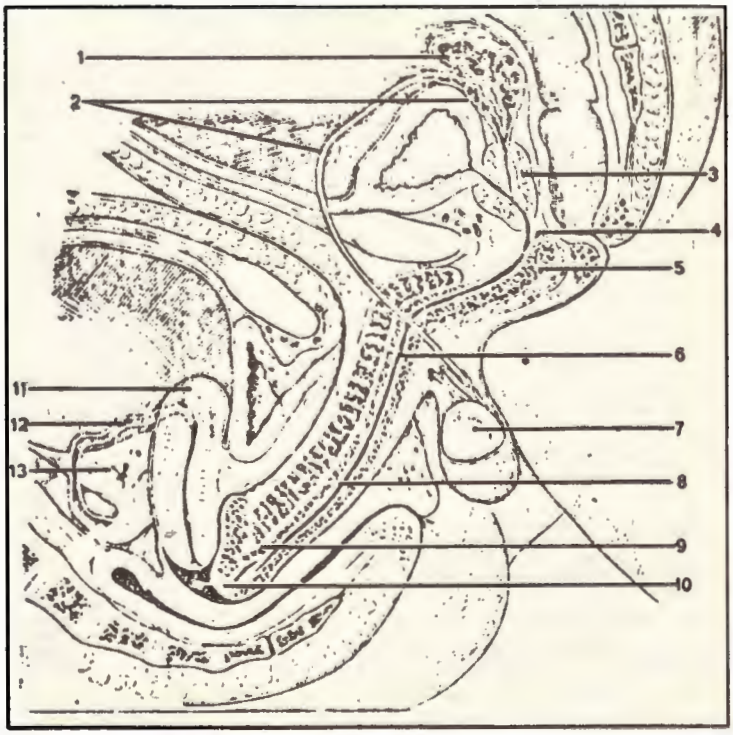

Mihai Eminescu

Lui Ionuţ Bănuţă pentru că i-a inventat

Motocentaurii domesc

– Băi, frecangiilor! Ia! Făceţi-vă-ncoa'!

Corban, motocentaurul.

Ghenade mai izbeşte o dată cu vârful metalic al cizmei faţa celui prăvălit la pământ. Mnemosian, technoghulul Marelui Hanat de Răsărit. Se aude un pârâit, nasul, şi câţiva stropi împroaşcă pantalonii cândva albi, de dimie. În loc de înjurătură vine al doilea şut. Orbita din care s-a scurs ochiul după prima lovitură pare o gură hidoasă, ştirbă, bună

„să-mi bag..."

Ostrea, celălalt puşti, termină de ejaculat, îşi ascunde puţulica-n pantaloni şi o face atât de bine, că n-o mai găseşte trei săptămâni. Prezenţa morţii îl excită întotdeauna.

„Şi eu? Cum o să mor, mamă, cum?"

„Nu fi tâmpit! Şi te-am rugat să nu mă mai regulezi la cap cu întrebarea asta."

Totul e un gând, o amintire. O tresărire în timp. Un sughiţ.

Adevărul e că arată bine măsa. Pocnitoarea. Curva de motocentauri. Clova Hargonaria, a 24-a descendentă în linie dreaptă din Clovis al II-lea, regele Hargonului. Adică are sânge albastru.

„Are pe dracu'! Prin vinele ăsteia curge spermă, nu sânge."

Ghenade şi Ostrea îl lasă în praf pe Mnemosian şi se apropie de motocentaur.

Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom. Îndemânare, viteză. Cine crează astfel de fiinţe este Dumnezeu.

La marginea drumului, pe un ecran imens, Masna Piya îşi montează dextra şi solo-ul izbucneşte ca un pocnet de muguri. Nimeni nu rezistă la aşa ceva. Biocurenţii induşi şfichiuie copacii răzleţi care se pleacă sub cântec. Sensongul creşte, devine, urcă amplificat de senzaţiile copiilor. Dextra maestrului aleargă peste corzi, degetele aproape că nu se văd, viermii dorinţei îşi fac loc prin muşchii băieţilor, li se adună în pântec, sub, acolo. Ar urla dar cine să-i audă? Şi-atunci se apropie de technoghul, îl înşfacă de braţe, îl târăsc spre Altarul Curului Crăpat, copacul cu două trunchiuri, şi-l proptesc acolo, îi sfâşie hainele şi când carnea roz-gălbuie se iveşte descoperind rozeta

„netedă şi tunsă, crapă de nu-i unsă"

pantalonii le cad în glezne ca la o comandă şi, cu sexele-n vânt, se reped asupra prăzii. Şacali. Ochii motocentaurului, ochi de acvilă. Sufletul îi planează în cercuri deasupra. Aşteaptă. Ghenade, mai forţos, îl îmbrânceşte pe Ostrea şi cade singur în hăul care se deschide primitor şi îndatoritor, ba chiar simte şi o oarecare tresărire, Mnemosian n-o fi mort, nu e, nu. Împinge disperat de parcă ar vrea să intre cu totul, de partea cealaltă contracţiile, voluntare?, instinctuale?, încearcă să-l reţină cât mai mult,

„rămâi, eşti prea frumoasă"

numai Ostrea, cu daravela-n mână, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, se bălăngăne pe picioare, ca limba unui ciopot vestind nenorocirea şi nenorocirea chiar iese din gura lui.

– Umfla-ţi-s-ar cât ţâţele soră-tii! Umfla-ţi-s-ar, aşa să ţi se umfle!

Mnemosian, cel tăcut, cu ochiul încă şiroindu-i pe bărbie, cu Ghenade înfipt în cur, ţinându-se bine de cele două trunchiuri ale copacului strigă, strigă pe limba lui, dar ce strigă?, moare, moare, urlându-şi moartea, cu Ghenade umflându-se-n el, spărgându-i maţul, lipăindu-i prin măruntaie, ieşindu-i prin piept. Îşi dă duhul înfigându-şi dinţii în capul roşu apărut prin cămaşă şi Ghenade e-n culmea extazului. Îşi simte sexul pulsând dureros, sângele şi măruntaiele technoghulului picură ca roua de pe frunze, sudoarea nopţii, orgasmul timpului ce trece.

Apoi explozia. Nimic nu mai rămâne din Mnemosian, nimic din puştiul fără sat. Ostrea se uită şi nu-i vine a crede. E prima dată când se întâmplă. Ştie de mult că poate să facă lucruri doar gândindu-le dar aşa ceva... aşa ceva...

Râde. Îşi aduce aminte de Dochia, ţâţoasa, sora lui Ghenade. Şi peste imaginea ei se suprapune cea a maică-sii. Corban pleacă şi praful stârnit face copacii să tuşească. Pleacă şi ziua odată cu ei. Înserarea se lasă molcomă, cu fâlfâit de aripi, cu şoaptele stelelor.

***

Clova Hargonaria se admiră în oglindă. Cămaşa de voal mai mult arată decât ascunde. Are şi ce. De s-ar putea desprinde în două trupuri s-ar iubi. Ca un drog sunt bărbaţii. Să fii toată viaţa dependentă de ei, ce tâmpenie! Genunchi păroşi, cur păros, spate păros! Un sân e altceva, un fund de femeie sau o gură care să nu zgârie, să nu irite... Altceva.

Motocentaurii sînt altceva. Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom, îndemînare şi viteză. O fac din mers, în goana mare. Motocentaurii, da.

Corban ajunge în faţa ferestrei prin care Clova se vede trecându-şi palmele peste umeri, peste sâni, printre picioare, oh, oh, oh! Corban, motocentaurul, o strigă:

– Clova!

şi ea vine, voalul dând din aripi şi planând rămâne pe jos, în drum, va trece cineva, îl va lua, îl va mirosi, Clova, sâmbure de vis, miez de fericire

„răcoare a nopţii, dulce dar al clipitei".

Poezie. Veche, ca visul despre motocentauri.

Corban şi Clova. Ostrea e departe, hăt, pe deal. Nu-i vede, dar îl simte. Ca şi când o bate vântul în faţă. Corbane, mai încet, e prea frumoasă, prea."

Imagini care se succed şi se suprapun: Clova, Dochia, Clova.

Şi Corban nu încetineşte, e nebun, ea îşi întoarce faţa, organoţel şi muşchi, atâta întâlneşte.

– Corbane, mai încet, mi-e frică, foarte frică!

şi el tot înainte, viteză, îndemânare, muşchi.

Ostrea, departe, cu pletele-n vânt. Ca şi când ar fi acolo.

– Corbane, tu ai vrut-o! Vin să ţi-o-ndes!

Şi vine. Aşa cum ştie el. Cu gândul.

Ostrea se uită-n jur şi vede copacii alergând pe lângă el şi drumul deschizându-i-se-n faţă. Organoţel şi muşchi, sudoare şi crom. Clova, dinaintea lui, întoarsă, încearcă să-l ia în braţe. Pare Dochia. Sau Clova. Sau... Dochia îl sărută pe piept şi el simte ceva ciudat, nu e ca atunci când se lasă sărutat de târfele din oraş, e altfel, parcă femeia îşi pune gândurile pe pieptul lui neted şi lucios. Se opreşte. Dă să descalece dar cu ce?, picioarele nu-s, e doar motocicleta pe care stă Dochia întoarsă spre el, întinsă pe spate, înlănţuindu-i mijlocul cu picioarele, potrivindu-l, potrivindu-se, înşurubându-se, înghiţându-l, pe tot, pe-ntreg, pe zei!, pe mă-sa!, haida!, haida!, haida!, hai...

Ostrea se prelinge, se risipeşte, e vânt, e adiere, apoi se adună şi se prăbuşeşte în drum. E singur în vârful dealului şi undeva, departe, sub un copac, Corban şi Clova îşi trăiesc viaţa lor, el şi-o trăieşte pe a lui. Şi-a trăit-o.

Corban şi Clova. Corban o ia în braţe şi se pătrunde de ea, ca şi cum ar îmbrăţişa-o cu coastele,

poezie veche, ehei!

şi mâinile lui intră-n carnea ei, îi mângâie plămânii, îi prind un rinichi şi el se zbate ca o vrabie, pe dinăuntru are să i-o facă, i-o face cu degetul pe dinăuntrul înăuntrului, i-o face şi ea e toată numai cer, bucuria îi picură pe picioare, i se prelinge pe coapse. Corban o strânge în braţe, mai tare o strânge, deschide ochii.

Cerul înstelat deasupra, drumul pustiu, copacul Oses de care stă rezemat cu roţile împiedicate.

„Mâinile-mi sunt reci ca un lacăt
Peste gândul meu bun creşte iarba
La marginea dinspre noi a cerului nu e nimeni."

Motocentaurii dorm singuri. Era să uite.

DON SIMON presents ELECTRIC BLUE

1 Cândva, cineva şi-a imaginat moto centaurii şi altcineva a scris despre ei: „Motocentaurii dorm singuri".

2 În fiecare an, în fiecare primăvară, motocentaurii sunt scuturaţi de frisoanele împerecherii. Iar dacă aura luminoasă care exultă prin porii dilataţi este mai intensă şi face trupurile tensionate să pară ca retezate de biciuri de fum, asta se datorează numai acelui resort organic care se redeşteaptă din somnul ameţit al impotenţei. Şi atunci motocentaurii visează câmpul naşterii, drept ca faţa apei, spânzurat de flashurile în albastru electric ale cerului vineţiu.

În acel areal-perie se plimbă sybilele, iar muzica lor celestă le tulbură simţurile şi le ascute emoţiile.

Motocentaurii le urmăresc seara din penumbra tufelor, cu retinele strânse de concentrare, crispaţi de emoţia împerecherii apropiate.

Primăvara aceea, sau următoarea, sau orice altă primăvară din trecutul motocentaurilor, cu excepţia muzicii sybilelor, este o primăvară fără sunete. Comunicarea piere o vreme ca şi când dintr-o dată o pompă de absorbţie, s-ar fi strecurat sub cuirasa neurocraniului şi ar fi tasat umflăturile scoarţei cerebrale care ascund în intimitatea lor centrul vorbirii.

Muţii.

ELECTRIC BLUE. Visul inconştient al motocentaurilor.

ELECTRIC BLUE. Un soft care ejaculează bytes în glande la începutul primăverii. Iar motocentaurii aleargă prin păduri, cu antenele membranoase întinse ca nişte arcuri ţepene. Aleargă pe şeniletele pline de noroiul renaşterii pădurii, încercând să prindă în plasa senzitivă, emoţiile transmise de ceilalţi prin feromoni.

Dulcele limbaj fără sunete al motocentaurilor. Clismă în policromie. Umbre în amalgamul imaginilor sincopate de sub retine. Iar ei stau ţepeni, rezemaţi de copaci, cu ochii ţintă la fumul sybilelor, cu sexele pleznind în roşu incandescent.

Filmul derulat de imaginaţia lor, plus feromonii prinşi de antene, convertiţi în imagini de trupuri tăvălindu-se pe câmpul naşterii, le incită nervurile parietale şi prin fantele ţuguiate ca nişte anusuri sar scânteile destrăbălării. Stau sprijiniţi de copaci, fiecare lângă al lui, în bucăţica de teren care îi aparţine şi stropii electrici le sar din cap într-o ploaie care face frunzele să se crispeze de dogoare. Iar copacii îşi trag în fante ramurile telescopice.

Motocentaurii suferă cu spinarea zgâriată de solzii din wolfram ai copacilor. Iar ce se întâmplă cu ei vine din maţe, din ochi, din plasmă şi din zguraţii de siliciu ai infrastructurii, dar nu din creier. Creierul este amorţit, răvăşit de beatitudine. Creierul este iresponsabil.

3 Amputează de la clonă ce îţi trebuie, prietene motocentaur. Apoi lasă cangrena să îl mănânce. Pentru că nu îţi mai este de folos.

4 La fiecare început de primăvară, câmpul naşterii urlă. Pământul se reaşează în capriciul de câteva clipe al plăcilor tectonice ancestrale. Iar de sub el apare uriaşa piramidă cu feţe fumurii. Lumina se scufundă în ea şi parcă şi câmpul verde îşi pierde din frăgezime.

Piramida Monstrului Sacru.

Motocentaurii se învârtesc în jurul ei într-o viteză ameţitoare, cu reflectoarele aprinse. Până noaptea, aşa cum este ritualul. Iar după acest timp, lumina strânsă înăuntru refulează prin găvanele ascunse ale geamurilor. Şi intensitatea lor răvăşeşte. Căci motocentaurii se retrag şi aşteaptă în marginea pădurii.

ELECTRIC BLUE. Ca în visul lor.

Piramida este fabrica de sybile. Sybilele cu pielea netedă, ca a nativelor, cu părul moale, vopsit în culorile câmpului, cu picioarele larg desfăcute care parcă vor să înghită câmpul.

Sybilele cu sânii tari.

Sybilele cântând.

Există un paradox legat de câmpul naşterii şi de piramidă. Îl ştiu toţi motocentaurii şi încă o mie de inşi care s-au rătăcit de-a lungul timpului în realitatea lor. Paradoxul Monstrului Sacru transferat în arealul fecundităţii la începutul fiecărei primăveri. Căci o face aproape de la începuturile Terranovei. Şi poate piramida nu este decât o unealtă care îl aduce aici să-şi desfete privirile şi să ia imaginea lumii lor în alta. Iar Monstrul Sacru caută cu ochii ceea ce imaginaţia nu îi poate releva. Dar este şi el un fel de motocentaur, dar cu o fizionomie simplă, ca a nativilor din disketele istorice. Nu are nici şenilete, nici antene membranoase, nimic din ceea ce este reprezentativ pentru modul de viaţă al motocentaurilor. Monstrul Sacru nu munceşte. El stă în cur, fură cu ochii şi dictează altora cum să facă o realitate primordială. Un fel de zeu. Un zeu totalitarist.

ELECTRIC BLUE. Visul. Şi Monstrul Sacru îşi are locul lui acolo. Cocoţat pe o placă albastră, ejectată din pântecul piramidei. Stă drept, cu ochii îngustaţi ca două tăişuri şi cu părul fluturându-i peste umerii coşcoviţi. Iar de sub el ies sybilele cântându-şi imnurile, cu buricele umflate de rubine.

Motocentaurii tremură înebuniţi în umbra copacilor şi a neliniştii lor, cu ochii ţintă spre bălăngăneala sânilor proeminenţi.

În primăvara aceea, sau în oricare alta, ei uită de Monstrul Sacru. Căci nu mai are ochi şi creier decât pentru sybile şi pentru animalul trezit brusc în maţele lor.

5 Mentorul sybilelor este Monstrul Sacru. Fiecare sybilă are o altă înfăţişare şi un alt spirit. Dar toate sunt creaţia Monstrului Sacru.

La început a fost sybila simplă. Ingenuă, cu privirea pierdută undeva în zare şi cu pielea roşie ca macii câmpului naşterii. Apoi a fost sybila cu

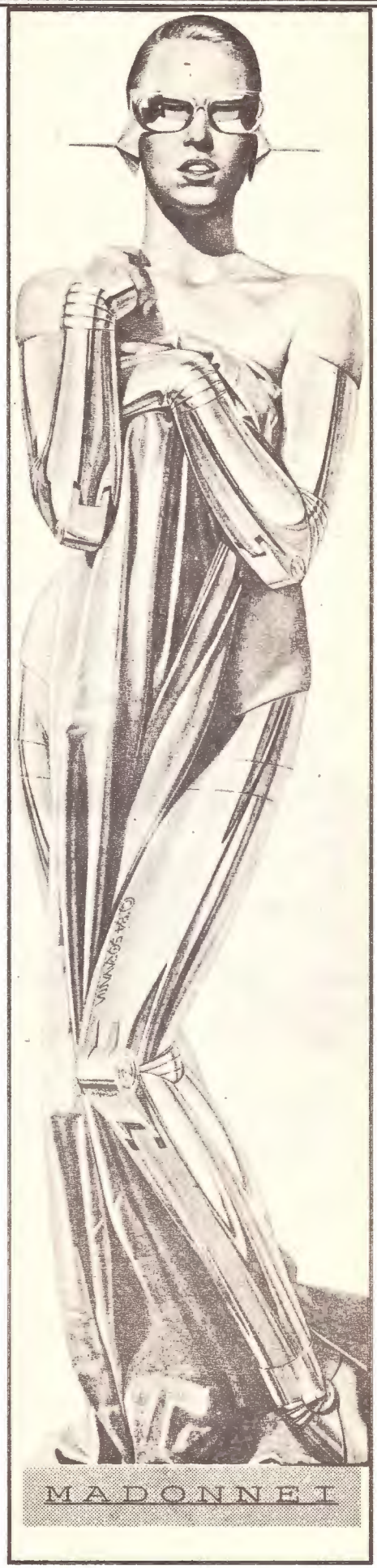

MADONNE I

două sexe, sybila masochistă, sybila cu pubisul albastru şi, mult mai târziu, sybila cu calităţi telepatice.

Iar monocentaurii le preferau pe acestea din urmă, pentru că doar ele ştiau orice artificiu pe care îl bălmăjea creierul lor înfierbântat. Cât ar fi fost de grotesc. Ele erau ţinta preponderentă a motocentaurilor maturi. Erau un fel de premiu la care nu ajungeau decât cei mai buni. Poate asta era şi gândirea Sacrului. Concurenţa. Şi nu de puţine ori, în urma destrăbălării, pe câmpul naşterii rămâneau învinşii cu şeniletele sparte şi cu răni groteşti, vineţii, supurente.

Pe vremea când nu existau sybilele, în fiecare primăvară, motocentaurii erau cuprinşi de o agitaţie incandescentă. Şi vreme de două, trei luni, alergau prin păduri cu ochii încinşi de energia clocotitoare care le sufoca maţele. Alergau mânaţi de acel diavol din plasma care le iriga creierul şi camea, fără să se gândească vreo clipă că ar putea să îl domine prin voinţă.

ELECTRIC BLUE. Visul din nopţile primăverii motocentaurilor. Iar imaginaţia le desena în minte sexe hidoase gata să le sugă energia devastatoare.

Dimineţile erau mohorâte şi pline de ceaţă. De transpiraţia bolnăvicioasă a dermei şi de blestemul neeliberat din visul lor. Şi motocentaurii se uitau în jur. Nici ei nu ştiau precis ce căutau. Căci imaginile se topiseră odată cu visul. Nu rămăsese din ele decât fărâme de contururi neclare, însă provocatoare. Iar când energia vulcanică ajungea la paroxism, se împerecheau între ei cu neruşinare. Ochii nu vedeau spinările musculoase de care se agăţau în realitate. Şi nici găurile vineţii în care îşi îndesau sexele umflate, ci vedeau pielea fină şi fanta întredeschisă, zugrăvită de imaginaţia lor.

6 Dacă ţii un animal într-o cuşcă şi stai ore în şir să îl priveşti, atunci el va muri. Căci ochiul tău îl înfricoşează şi îi opreşte inima.

Dar dacă Monstrul Sacru va sta pe esplanadă cu ochii ţintă pe tine, tu vei avea puterea să îl înfrunţi. Căci eşti mai puternic decât un animal. Şi nu ţi-e frică.

7 Poate ţine o zi, o săptămână, sau o lună. La unii dintre ei ţine chiar şi mai mult. Pentru că energia devastatoare din plasmă explodează încrâncenată la contactul cu sybilele, însă se regenerează. Nu la fel ca înainte, dar îndeajuns de puternică să li se aprindă din nou ochii.

ELECTRIC BLUE. Palpabil. Prăpastia în care se varsă fantasmele minţii înebunite.

Iar în timp ce ei, motocentaurii Terranovei, se destrăbălează în iarba fragedă, sudaţi cu sybilele în fantezii erotice zămislite de cele mai ascunse gânduri, Monstrul Sacru stă pe esplanadă cu părul fluturând sub curenţii föehnului, privind undeva în zare, ca şi când nimic nu l-ar fi interesat. Şi de sub el continuă să iasă prin feţele energizate ale piramidei, noile sybile, cu pielea de aur. Merg drepte, iar nările lor umflate caută mesajul câmpului, mesajul adus de vânt. Adulmecă şi mirosul, sau gândurile, vraja ierbii pline de trupuri asudate, le întăreşte sfârcurile sânilor şi le aprinde plasma. Apoi paşii, şi aşa contrafăcut calculaţi, îşi intensifică ritmul, purtându-le în preajma motocentaurilor cu retinele înroşite de erecţia prelungită dincolo de limitele suportabilului.

Marea neruşinare de pe câmpul facerii!

8 Orice acţiune are un sfârşit. Reuşit sau catastrofic. Destinul hotăreşte. El trage sforile în care stau agăţate lumile virtuale. Îl poţi urî, însă nu îl poţi scuipa în faţă, pentru că destinul nu are chip.

Îl poţi înjura aşa cum îţi vine. Dar ceea ce s-a întâmplat, că îţi convine sau nu, nu se poate schimba.

9 Primăvara este pe sfârşite pe câmpul facerii, iar motocentaurii care se avântă de sub umbra pădurii sunt din ce în ce mai puţini. Sybilele stau cu fantele umezite, pregătite să îi primească. Imnurile lor nu mai sunt aşa duioase cum erau la începuturi. Sunt parcă mai puţin răvăşite de emoţii, ca şi când ar fi damnate. Stau pe spate, iar lucirile mate ale pielii, pe întinderea până sub orizont a verdelui câmpiei facerii, par erupţii de lumină acoperite de himene indestructibile.

Sybile stând pe spate. Strângându-şi inconştiente cu buricele degetelor sfârcurile tari ale sânilor. Aşteptând să primească energie şi s-o dea.

Monstrul Sacru a dispărut de mult în burta piramidei. Cu tot cu esplanadă. Poate plictisit. Sau dezamăgit. Iar piramida geme de lumina din interior şi piere străbătută de flashuri electrice în lumea din care a venit.

Câmpul rămâne plin de sybilele care au încremenit cu ochii ţintă la cele două luni mari care stau deasupra Terranovei. Energia vulcanică din plasmă a pierit ca şi când piramida le-ar fi furat-o. Pielea s-a chircit şi a început să pleznească, iar de sub ea iese spuza morţii.

În curând nu vor mai rămâne din ele decât infrastructurile, care cu vremea vor fi absorbite de menghina iederei de câmp. Iar câmpul va rămâne neted, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat şi fotosinteza îşi va face nestingherită lucrarea până ce se va încheia ciclul.

Mai târziu va ninge. Dar până atunci motocentaurii se vor trezi din amorţeală, iar pielea nouă care le-a crescut va absorbi mai bine radiaţia Terranovei şi o va arde toată sub ea.

10 ELECTRIC BLUE. Visul stins al motocentaurilor. Cândva, cineva a scris: „Motocentaurii dorm singuri". Însă când nu dorm, pielea le stă flască, sexul fleşcăit ca un tubercul, iar creierul, primenit de energia refulată, aşteaptă.

Pentru că numai primăvara...

doar o coajă de ou mă desparte de infinit

Pompilian TOFILESCU

ZBOR ÎNTR-O COAJĂ DE OU

sunt comandantul pilotul navigatorul mecanicul servitorul şi târfa (mai bine zis târful căci orgenele mele sexuale încă mai atârnă libere în exterior în exteriorul meu) ăstui nenorocit de vehicul spaţial şi nici măcar nu ştiu cât o să mai stau încremenit în aşteptarea aceasta dureroasă ca o muscă în borcanul cu miere (nu ştiu ce înseamnă ştiu doar că atunci când vrei să scrii despre aşteptare sau despre tăcere sau despre pauza dintre două cuvinte ea este dureroasă şi tu o muscă în borcanul cu miere) nu ştiu nici spre ce ungher al universului am fost scuipat ce creier debil neted sub chelie mi-a încredinţat zborul misiunea singur ceea ce nu ştia el idiotul care n-a zburat niciodată că fiecare din aceia ca tine băutori de vid zicea spinrad are în el un vis femeie pe care îl construieşte atunci când timpul se condensează şi spaţiul pe care l-ai străbătut se restrânge devine mic mic mic şi se depune pe tine ca un jeg straturi straturi atunci chemi în minte visul acum sunt un căcat închis fără putinţă de scăpare în maţul gros al unui individ constipat mă mănâncă pielea şi mă scarpin cerul e constipat dumnezeu e constipat creierul meu e constipat visul nu mai îmi este de ajuns şi o chem ea trebuie să existe dacă exista trebuie să vină uite-o la dracu' cu stelele ard ele de-a pururi nu e nevoie de mine fruntea înfierbântată trupu-mi obosit odihnindu-mi în palmele ei am visat-o sub voal de mireasă ochii două petece din adâncul pădurii scăldat de rouă rupte am visat-o buzele departe arcuind sfidare a curburii luminii (minkowski prostu' căţeluşu nostru) am visat-o e prima oară când vine goală neruşinată curva dracului ştie de ce am chemat-o şi-i place pântecul neted deasupra înfumurării şoldurilor ţâţele excrescente excitante ale pielii sfidând gravitaţia g=9,80665 m/s² ha ha pe toţi v-am păcălit cretinilor eu şi ea suntem acum în cosmos eu am visat-o de atâtea ori şi ea s-a futut cu toţi nenorociţii doamne cât o urăsc tot trupul ei carnea sângele mucii untura se linge pe bot spre mine şi mă cuprinde doamne cum mă cuprinde dăm din cur şi eu şi ea doamne cum amândoi dăm din cur pielea ei se plimbă pe mine e un pelerin deşertul înflorind drum tăinuindu-şi spre meccaorgasm şi ea-visul-femeia-curva se transformă în gândaci mii de gândaci pe trupul meu sunt o frunză mâncată de mii de gândaci de unde gândaci în gheaţa neagră a spaţiului cosmic şi oul ăsta ţeapăn vehiculul meu spaţial se înmoaie şi curge peste mine mă înfăşoară în bale de melc nu mai pot să mă mişc îngălat în gânduri idioate încremenit şi ilar amuşinat de mii şi mii şi mii şi mii de melcigândaci melcigândaci melcigândaci melcigândaci

melcigândacimelgân

BREAK

STOP

Se deconectă.

Reclama, lăbărţată ca o moluscă pe gigantul de vis-a-vis îi lumina gratis locuinţa. SIMULATORUL MAITO UN STROP DE DURERE PENTRU UN OCEAN DE FERICIRE.

Hî, făcu Sof desfăcând o bere, boşii de la MAITO cheltuie pentru mine. De fapt nu cheltuiau **pentru el**, dar îl durea în alternativă (aşa îi zicea el: alternativă; dacă ar fi fost un gay...). Şi culmea era că aveau dreptate; simţea nevoia simulatorului lor. Supse berea şi aruncă ambalajul într-un colţ, peste o grămadă de cutii folosite de bere. Provocând o avalanşă de cutii folosite de bere. Ce dracu', zise, gândesc mai bine ca bocancul lui Maito jr. Înţelese că până o să adoarmă – şi mai era destul – nu o să-şi mai poată scoate din minte numele acela din reclamă, asiatic, împuţit şi idot. Ultimele calificative ţineau tocmai de specificul asiatic.

Se aşeză la tastatură. Avuseseră timp să-şi dea verdictul.

NO ACCEPT

Şi ce dacă avuseseră.

MESSAGE TO P.H.

„MĂ FUT PE EDITURA VOASTRĂ!"

Era furios, nu-i acceptaseră manuscrisul. Iarăşi!

Încercă la comenzi speciale. Nimic. (Comenzile speciale erau mamelucii ăia snobi care refuzau să-şi lege creierul cu un maţ al deşteptăciunii la computer şi voiau **bibliotecă personală**. Cu **cărţi**. Se vânturau prin fişiere, înregistrau un cuvânt ici, o frază colo, un rahat în partea ailaltă, alegeau, făceau comanda şi trepăduşii P.H. le livrau cartea, pe care un creier recondiţionat avusese ideea să scrie cu litere de-o palmă THE BEST OF...) N-ar fi trebuit să se descarce pe „comenzile speciale". Ei erau oricum puţini, şi erau cei care aduceau foarte mulţi bani. Biberoanele.

Opaciză ferestrele, se săturase de pomana lui sensei Maito, şi aprinse lumina în cameră. Dezolant de murdară. Pe dracu! se surprinse cenzurându-se: inspirator de boemă. Calculatorul era singura chestie mai acătări de-acolo. Cordonul lui ombilical. Cordonul ombilical al spiritului lui. Îl lega de **societatea umană**. El, o căcărează, laolaltă cu ceilalţi, şi ei nişte căcăreze, în loc să formeze o hazna, formau societatea umană. **Acumulări cantitative** duc **la salturi calitative**. Calculatorul şi Shake. Bătrânele obsedate cresc pisici. Alţii, tot ca să-şi alunge singurătatea, câini. Sof îl creştea pe Shake, un vierme de om. Îşi mai desfăcu o bere. Apoi. Ar fi trebuit să fie om, sau fusese om, nu conta asta, fără mâini, fără picioare, ovoidal ca o sticlă de Very Hot, sângeriu şi buretos îl găsise într-un tomberon al unui laborator de experienţe genetice. Doar capul îl mai semăna oarecum a om, cu globii oculari acoperiţi de o membrană semitransparentă şi nasul pierdut prin cine ştie ce fund de eprubetă încă din faza de proiectare. Îl botezase Shake în cinstea răposatului Bill Shakespeare, un ticălos – ca şi el – pe care Sof îl declarase **patron spiritual**.

Termină berea, întoarse capul şi scuipă. Nu-i plăcea. Avea nevoie de ceva tare. Deschise seiful – vechi cât o broască ţestoasă declarată monument al naturii (avea pasiunea vechiturilor, le strângea de peste tot, gunoaie sau anticariate, şi le atârna pe pereţi, bucăţi de aparate, ca nişte animale împăiate sau homunculi conservaţi în formol; împreună cu Shake acestea îl inspirau, pretindea) – ce-i slujea drept bar. Alb şi gol ca o tigvă acesta îi făcu cu ochiul. În ciudă.

Înregistră o bătaie în uşă. O sticlă îi bătea la uşă, vesel îi striga, intră mătuşă. Căpiase de-a binelea. Shake se târâse până lângă el şi-şi frecă încet

capul de piciorul lui. Şi din nou. Cioc, cioc. Anacronic, singura uşă la care un musafir era obligat să bată fiind a lui. Anacronic era cuvântul frumos, înlocuindu-l pe defazat. Deschise. Dumnezeu era un biet mucos clăpăug în comparaţie cu frate-său de la termoficare. Făcând cadrul uşii să zbiere de fericire, în el aştepta o femeie. Femeia ţinea în mână o sticlă. Sticla avea burtă acoperită cu o etichetă. Pe etichetă scria VERY HOT. Lui Sof îi păru pentru prima oară bine că trăieşte pe lumea aceasta.

– Intră!

Intră. O privi prostit, ca o mutră din reclame uimită de gustul sublim ai noilor chiloţi de damă superextensibili, ea se lipi de el şi îl mozoli cu buzele câteva secunde. Apoi se retrase şi îl întrebă:

– Ce-i puiuţ, nu ştii ce-i aia o femeie?

Ştia ce-i aia o femeie: târfele – normale, cu trei perechi de ţâţe, două vaginuri, şase picioare, miriapod sau rândunică, deformate sau defomabile ca un cauciuc după dorinţa clientului; funcţionarele administrative – momâi scheletice şi înveşmântate în alb, fără sex şi fără dorinţe; Malta – chelneriţa cu sânii cât toracele şi regina alcoolului ieftin; mama lui – un cuvânt ridicat la rang de amintire plus câteva petice pământii de piele ridată; şi femeia lui – aia pe care el, ca orice căcat, gânditor o aştepta.

Mârâi ceva, îi smulse sticla din mână, o duse la gură şi bău până când nu mai putu rezista arsurii ce-i cobora gâlgâitor în stomac. Simţi cum îl cuprinde dorinţa. Se aruncă asupra femeii, însă nu apucă s-o dezbrace, pentru că dorinţa îi ţâşni, la fel de repede precum venise, lichidă, fierbinte şi lipicioasă în chiloţi. Se terminase.

– Mie poţi să-mi spui Lo, de când n-ai mai făcut asta? turui la grămadă femeia, încurajator şi matern, enervându-l.

Psiho sau Surori? Încercă Sof să-i ghicească proveniența, se cunoştea că nu intrase întâmplător, era o profesionistă. Într-adevăr nu mai avusese de mult pe cineva, când simţea nevoia o făcea singur, cu dreapta, sau îl punea pe Shake să i-o sugă.

Lo începuse să se dezbrace încet, dezvăluind pe rând crâmpeie de epidermă strălucitoare, întârâtându-l, e dată dracului, recunoscu Sof sugând sticla, nici o explozie atomică nu l-ar mai fi despărţit de ea. Pântecul neted deasupra înfumurării şoldurilor, ţâţele, excrescenţe excitante ale pielii sfindând gravitaţia, imaginea îl izbi după ce Lo terminase ritualul dezgolirii, mama lor de ticăloşi făcuţi din labă şi căraţi de muşte, înjură Sof. Psiho? mai avu timp să se întrebe o dată şi se pierdu în îmbrăţişarea femeii.

Se trezi cu pleoapele săgetate de soare.

Deschise ochii şi clipi de câteva ori orbit, curva aia împuţită de aseară plecase deschizând ferestrele. Ura soarele, nesimţirea cu care dezvăluia totul privirilor, prefera noaptea, era dispus să accepte sclipirea literelor ce alcătuiau reclama idioată a sintetizatorului Maito în locul strălucirii zilei. Se ridică, le închise şi le modifică transparenţa până când lumina ce pătrundea prin ele amestecă culorile şi imaginile din cameră în aceeaşi pastă cenuşie. Se simţea bine. Curios de bine. Îi dispăruse până şi şoarecele putred pe care îl avea de obicei în gură după scris şi după atâta băut. Se întinse, auzi oasele trosnindu-i, de mult nu-i mai trosniseră oasele, se aşeză la consolă şi verifică din nou intrarea în editură. Apoi contul. Ceva se schimbase. Era dator la Administraţie: cât o sticlă de alcool şi o zbenguială cu o femeie de plastilină, producţie americană, la comandă guvernamentală. Utilizabilă în servicii publice, curăţenie şi deratizare, liniştit hormoni şi inoculat vise frumoase la fraieri. Trebuia să recunoască, gagica – pe dracu! chestia, obiectul – fusese bine prelucrată şi programată de limbricii cu creier în slujba stăpânirii. Era deci de la Psiho. Sau aproape. Ar fi preferat să fie de la Surori, Surorile Penitenţei le zicea parcă, călugăriţe curve care credeau că o să ajungă lângă şefu' ăl mare în cer colecţionând spermă de la toţi bărbaţii ce le ieşeau în cale. Pentru că, unu, ar fi fost o femeie adevărată şi, doi, aşa aia îi citiseră proza şi ceva nu le convenise. Şi risca – dacă tot el considerau că palma-Lo-maşinuţa nu fusese de ajuns – să fie ori aruncat la periferie – o mocirlă doldora de ţânţari şi lipitori, oameni-ţânţari şi oameni-lipitori, bineînţeles – pe motiv de neplătire la termen a datoriei către cetăţeni, ori declarat necorespunzător, pentru că într-o zi un fără-scăpare să-l ia în sarcină şi să-l cureţe.

MESSAGE TO P.H.

„MI-AU CITIT TEXTUL. ĂIA. SĂ-MI DAŢI BANII, IDIOŢILOR!"

Idiot era el.

Avea şi coarne. Pinii pe care cineva, cândva, undeva – după ce îl ridicase în braţe, hopa mare, îi proorocise, pe mormolocul ăsta o să-l cheme Sof şi o să fie scriitor – i-i implantase în tâmple ca poartă de ieşire a cuvintelor din creierul lui spre computer. Şi invers. Se simţea ca un animal însemnat din menajerie. Mama, uite scriitoru'! strigau, lătrau, răgeau boturile de lup, trompele, gurile sau ciocurile de papagal ale copiilor întâlniţi pe stradă, autografu', autografu', şi el era obligat de poziţia socială şi de etica breslei să se semneze, SOFscriitor, pentru ei, pe etichete, conserve, manşete sau direct pe piepturile lor.

Era un idiot pentru că singur îşi stricase starea atât de plăcută de la început. Desfăcu două conserve şi le puse înaintea lui Shake. Probabil că aşa s-o fi văzând fericirea prin pieile ce-i acopereau ochii: imaginea estompată a două conserve cu hrană. Somnul este fratele morţii, zisese Shake, nu ăsta, celălalt, aşa că hotărâ să doarmă. Indiferent ca o sticlă goală. Ca un picior amputat. Ca o gaură.

Scăldat de lumina pâlpâitoare,

O TRĂIRE UNICĂ SIMULATORUL MAITO. Vieţuind.

– Bă, Shake, 'te tu şi scrie! Eu mă cac pe ei.

Şi viermele acela de om frecându-se de el sângeriu şi buretos. Era un Sof îmbibat de alcool. Ca niciodată. Ceruse un credit, mare, de belit tot îi beleau indiferent cât datora cetăţenilor, de ce să nu profite? şi profitase burdușindu-şi seiful cu sticle. O grămadă de zile muriseră în cenuşiul lăptos al luminii artificiale. O grămadă de zile totuşi frumoase, în care îşi lichidase pe puţin un sfert din conţinutul dovleacului – lichidase adică dizolvase în lichid –, în care făcuse pe mortu' şi se îndopase cu întuneric şi jeg. În care putuse să spună, oricând, mi se rupe.

O melodie imposibilă ţâşni din difuzorul calculatorului încreţindu-i măduva spinării. Cânta Imnu. Avea să i se transmită un mesaj oficial. Mă-ta, scrâşni. Apoi se ridică şi stârpi zgomotul. Îl deranja teribil. Nu că arta tăcerii l-ar fi ţinut în coadă. Singur tăcerea era dată, firească, inevitabilă. Şi-i plăcea. Se aşeză în faţa displeiului.

READY

„BUNĂ ZIUA DOMNULE SOF

VĂ ANUNŢĂM CĂ AVEŢI UN CREDIT NERAMBURSAT SCADENT ÎN 48 ORE"

Îi întrerupse.

MESSAGE TO ADM

„ŞTIU. SĂ VĂ IA DRACU"

Inutil.

CONECTAŢI-VĂ VĂ RUGĂM LA PORTUL O"

Se conectă. Întuneric. Apoi lumină. Albă, nesuferită, descoperind. Un copil gol rozaliu şi rotund cu trompa subţire înfiptă în pieptul unui cadavru. Zăcând într-un cub de ciment. Alimente paraşutate. Oameni încercând să-i sfâşie beregata cu dinţii. Îmbrăcat în zdrenţe, în mijlocul lor ridicat, strigând, e prea multă lumină, şi el ovaţionând în delir. Patrule în costume de protecţie prinzându-i pe cei mai graşi dintre ei pentru a-i vinde ruralilor. Sunteţi animale, nu oameni şi de cum v-aţi adunat cinci laolaltă al şaselea moare pe undeva departe. Mereu descărcate containere cu grămezi de fiinţe – resturile experienţelor. El – gânditorul adulat. Rareori câte un exilat cu ochii rătăciţi în lumina stăruitoare, speriat şi neputând înţelege eterna mulţumire a. Întuneric.

Realitateaî.

Ăia îi oferiseră o monstră de viaţă în una din rezervaţiile periferiei. Gratis.Şi iarăşi.

„VĂ REAMINTIM CĂ AVEŢI UN CREDIT NERAMBURSAT SCADENT ÎN 48 DE ORE"

Apoi însuşirea aceea oribilă de sunete scrâşnindu-i triumfal în urechi.

Clipul fusese realizat genial. Îi raşchetase creierul. Iar el un idiot fudul care primise câteva şuturi în cur al dracului de convingătoare. Prin fereastră sensei Maito rânjea intermitent şi ironic.

Gol, întins, zăcând, departe, sigur, soarele mângâindu-l ca o amantă, fără griji, odihnindu-se, raiul. Imaginile îl străbătură repede, uimindu-l. Nu i se mai întâmplase. Un scurtcircuit în cutiuţa fermecată dintre urechi.

Fusese un idiot şi acum devenise un fără-scăpare. El însuşi un individ înfometat şi îngrozit obligat să recurgă la ultima soluţie?! Nu se putuse niciodată dezbăra de prostul obicei de a gândi tot timpul – poate în compensaţie că mă-sa nu făcuse deloc asta când îl lăsase pe cine ştie ce beţiv s-o fecundeze cu o lingură de spermatozoizi ţuţi şi deştepţi, purtând fiecare eticheta „posibil juma' de SOF" – şi tocmai asta îl obliga acum să creadă că da. 48 de ore însemnau totuşi patruzecişioptdeore. Avea timp destul să răstoarne lumea. Ştia însă bine că n-o va face.

să te aşezi pe spate şi să te pişi în sus

îţi vine uneori să faci asta o consideri o culme a disprețului față de tine față de lume te-ai învăţat să crezi că lumea trebuie disprețuită adică ceea ce

se află în afara ta şi o bănuieşti mizerabilă sau chiar o vezi mizerabilă pentru că aşa vrei totul până când am făcut ceea ce zisesem de atâtea ori adică am încercat să fac pentru că oricât de plină îmi era vezica nu am putut să storc din ea nici un strop nu am reuşit nuamreuşit n u a m r e u ş i t deşi navighez de atâta vreme şi oceanul a fost când verde când sobru când puturos când aproape io mă numesc cook galilei columb vespucci iisus amstrong budha mahomed da vinci şi dracu mai ştie cum poate doar matelotul ăla de lemn spânzurat de vârful catargului cel mare se leagănă ca o ştiu eu ce într-un bordel din port pentru că nu simte în ce direcţie ne îndreptăm lăsaţi-mă dracului o dată în pace nu vedeţi că nu am chef de voi şi vă privesc prin luneta întoarsă sunteţi departe strig sub picioare umflată o burtă de gravidă vela mare frecaţi puntea fii de căţea cinspe inşi în lada lui ihoho şi o sticlă de rachiu ihoho lada căpitanul; ui de pe dunetă piciorul în faţă biciul în mână privirea de vultur aţintită asupra pregătiţi-vă de abordaj de mult n-am mai făcut un abordaj şi de mult n-am mai înfruntat o furtună e frumos să înfrunţi o furtună oasele sfărâmându-se scrâşnind sub etravă nătângii care se aşează în faţa corăbiei ca să poată merge înainte pe toate cuceriţi-le şi toată prada e-a voastră epavele se leagănă duhnind steagul putred la babord la tribord la pupa la prora ne-au prins porc de câine ce eşti valuri mari de carbon ne azvârle dintr-un perete în altul al cloacăi ce frumoasă e uraganul de carton căpitanul e un sălbatic un nememic să-i rupem picioarele să-i înfigem pipa în cur să-i sfărâmăm dinţii să-l omorâm sună toaca oasele lovindu-mi-se uşor în

bătaia vântului mâine o să-l împuşcăm iarăşi pe matelotul ăla de lemn spânzurat de vârful catargului cel mare nici astăzi n-a strigat pământ zbor parcă şi nici mirosul de cadavre nu ajunge la mine cu al meu m-am obişnuit m-am obişnuit prea mult m-am obişnuit ce dracu sunt ăştia care mi se aşează pe umeri şi ciugol din orbite corbi pescăruşi fluturi păăăâăânt urlu ca să fiu auzit acolo în port de unde am plecat când toţi îmi scuipau pe corabie ce dracu are şi pinochio pufăi şi mă uit din nou prin lunetă e adevărat ori a înnebunit de-a binelea din locul spre care el îşi ridică palmele răşchirate văd răsărind o jumătate de turtă gălbuie poate chiar o jumătate de soare

BREAK

STOP

După o oră era în barul Maltei.

– Să-ţi moară la intrare, Sof, bebeluş neînţeles! Îl salută cel care pretindea că-i este prieten, văzuse multe şi era enorm de deştept, sacul de oase deghizat în arab, Rub.

– De mucava, îi răspunse mecanic.

Nu avea chef să vorbească, culmea! de obicei aici îşi dădea drumul la gură, în urechile lui Rub sau în cele ale unui novice pescuit întâmplător, îşi elibera mintea de gunoaie, cuvinte inutile, intrate în putrefacţie, sedimentate în el şi care altfel i s-ar fi revărsat în text.

Cum ar fi putut să-şi dea drumul? Malta îi întinsese un pahar înalt plin cu un lichid verzui denumit „pe blat", nectarul lefterilor, puţea îngrozitor, tolăniţi pe o bucată de relief muntos umplut cu aer, doi curişti în extaz cu furtune subţiri înfipte în nas, halucinogen de cea mai proastă calitate, mai bine mi-ar fi mirosit bocancii, în separeuri bărbaţi goi sugând alcool din ţâţe artificiale, cu obiectul dintre picioare vânăt şi ţeapăn înfipt în paravanul despărţitor, obiect de joacă în partea cealaltă la ONLY FOR WOMAN.

Rub îl ghicise:

– Îţi vine să borăşti...

– Sunt minus. Mă duc la Asociaţie.

Nici dacă una din curvele împuţite ce pardoseau metropola ar fi scos porumbei albi din chiloţi, faţa lui Rub nu s-ar fi boţit atâta de uimire. Nu-i vorba, şi el fusesse de câteva ori la Asociaţie, **ezact la timp**, cum îi plăcea atât să se laude, curăţase nişte nenorociţi care oricum n-ar mai fi dus-o mult – Asociaţia îşi găsea foarte repede mână de lucru –, apoi trăise ca un grangur, dar nu credea că şi Sof. Sof pe care mă-sa îl fătase greşit, altădată şi cu prea mult creier, care se scarpina la ceafă trecându-şi mâna printre picioare, numai să nu fie ca alţii, îl durea în cur de orice şi scria de parcă Dumnezeu îi scuipase în palmă.

Sof:

– Tu ca animal ce-ai prefera: legat în cocină sau zburdând pe o pajişte înverzită?

Vorbise aiurea. Ştia ce o să-i răspundă Rub, de mult nu mai existau animale zburdând pe pajişti înverzite, şi nici măcar maţele oraşului prin care mişuna el, care se credea mai mult, nu erau nişte poieniţe cu flori.

Chiar aşa îl prostiseră? Pe dracu! Iar asiaticii erau băieţi buni, gândi, chiar dacă uneori puteau îngrozitor. Maito, senzaţii, lichidul verde, pleosc, pleosc, brave, înfumurarea şoldurilor...

– Tu cum o mai duci?

Nu era prima dată când, stând de vorbă, începea să facă pe prostu'. Numai că înainte era şmecher, iar acum laş. Rub era departe. Tăcea. Fuma. Pentru el, Sof deocamdată nu mai exista.

Îl lăsă şi ieşi. Ăia aprinseseră stelele. Aveau nişte arhitecţi daţi în masa, făcuseră un cer într-adevăr frumos, nu mai conta ce era de fapt sau ce era deasupra: burta unui cargou sau o haită de câini mnemonici.

(De acasă plecase fără să mai aştepte răspunsul editurii. Scriind, fiecare cuvânt smuls din mintea sa superexcitată, din stânca informă de senzaţii ce creştea în el era aruncat în computer, amplificându-şi efectul, întors şi lovindu-se de stâncă rupea alte cuvinte, se transformau într-o avalanşă care îi terciuia creierul.)

Opri primul vehicul cu însemne oficiale şi-l îndrumă către Asociaţie. Înrolările aveau prioritate absolută în faţa treburilor curente ale Administraţiei. Maşina scuipă un funcţionar de rang mediu şi-l înghiţi pe el. Tolănit pe banchetă urmărea oraşul defilându-i la picioare. VIP sau prizonier? Un cur bâţâindu-se în pantaloni. O pereche de ochi holbându-se din adâncul orbitelor, în câteva minute ajuseră.

VIITOR FERICIRE PROSPERITATE

Dominând totul, lozinca întinsă pe imensul sediu al Administraţiei. Amintind de SIMULATORUL MAITO O NECESITATE PENTRU VOI TOŢI. Fu îndrumat către un birou. Primi o sumă în cont, ne-am înşelat asupra intenţiilor dumneavoastră iniţiale, scuzaţi-ne, datele personale ale unui prost-şi-în-plus-ghinionist şi locul în care îl putea găsi. (Ăia calculaseră perfect traiectoria infimului meteorit ce se numea, întâmplător Sof. Ar fi fost teribil de surprinşi dacă, probabil, n-ar fi căzut în locul aşteptat. Iar ăia nu aveau niciodată obiceiul să-şi confecţioneze mănuşi de sânge închegat. Obligau pe alţii s-o facă.) Ceru permisiunea să păstreze „trofeele de război". Orice. Un gest tâmpit care complica procedura şi ar fi putut să-i schimbe destinul. Îi îndeplini dorinţa – foarte generoşi în seara aceasta – şi-l scoaseră afară.

Ar fi trebuit să meargă şovăielnic, copleşit, cu privirea pierdută. Gândi.

Sau hotărât, cu faţa încruntată, întunecată, ameninţătoare. Sau mecanic, imposibil, fără nici o expresie. Căcat! Porni dezordonat şi leneş spre prima bombă care îi rânji iertător şi etilic în cale.

Îşi scăpase pielea, borâse

când individul îl aţintea cu o mirare prea mare pentru mintea lui, iar el Sof se întreba, spintecându-i beregata, cine dracu poartă vina aceea ce se întâmpla atunci.

Acum căpăţâna celuilalt se odihnea, cu ochii beliţi şi limba atârnând într-o parte, în Lichid. O chestie, botezată aşa, cu L, într-o gaură de inspiraţie, care îi prezervă şi prin care îi putea smulge informaţiile înmagazinate în creier.

Conecta cuva la computer.

DRAW

Administraţia se interesa totdeauna numai de vii. Iar morţii erau prea ţepeni sau prea mărunt tocaţi ca să-şi mai poată cere drepturile asupra propriilor gânduri. Asupra senzaţiilor care le înfioraseră cândva petecele de gândire sau ţăndările de os.

OK!

RAND SEL

BEGIN

"

cerul este albastru
stelele sunt frumoase
şeful meu metropola drumul spre casă
cel mai bine este când este bine care este când este
ruşinos
mâna mişcându-se de-a lungul un tremurat scurt
din coaie până în capul pieptului
să şterg bine
automobilul roşu de viteza şase
frunza mea verde
verde verde verde verde culoarea patru mii
luna asta
bere râgâie pieptu'n faţă şi faţa unde
când gândesc gândesc
gulu more lamarginea un
coducătorul nostru plânge când face vaccin
sâmbătă conserve de garote
îl iubesc
cola
maito pachard ford
suge suge suge
bbbbiiiinnnneeee
de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce de ce
"

OK!

STOP

Picături sărate la baza nasului.

Care ce rotiţă din marea maşinărie avea – sau dimpotrivă! – un dinte rupt – poate Dumnezeu îşi prinsese sexul în ea când era copil –, de totul se întâmplase astfel. Sof – omul cuvintelor strâmbe – şi celălalt – o cutie de veveriţe a Administraţiei, cu singura culpă că se futuse cu subalternul şi gemetele lor zgâriaseră obiectivul supraveghetorului.

Îşi aminti că ar fi trebuit să se intereseze de soarta ultimului text. Îl acceptaseră!

Tastă o matricolă falsă şi-l ceru pentru lectură.

THIS STORY NOT EXISTS FOR YOU.

Îi dăduseră banii şi-i înmormântaseră cuvintele în cine ştie ce fund de creier electronic. Bomboana din vârful coliviei. Era o chestie ce merita sărbătorită.

Înotând prin lumina artificială.

SEFERINŢA ÎNSEAMNĂ NOBLEŢE MAITO ESTE REGELE CARE VĂ ÎNNOBILEAZĂ.

– Dă-mi cea mai bătrână sticlă din raft!

Maita îl privi sașiu, înnebunise Sof, şi ţâţele uriaşe îi tresăltară de uimire când casa de marcat îi accepta comanda. Avea bani.

Pe o margine a barului Rub îşi curăţa dinţii în faţa unui fătălău extaziat, vorbele îi ţâşneau din găurile măselelor, i se târau lipicioase în josul gingiilor, pe lângă colţii de iridiu şi, culmea!, nu a alcool miroseau, ci a **desteptăciune**. Era un vrăjitor. Un vrăjitor care îl privea acum pe Sof ca pe o prăjitură de biţi, cu milă. – un vierme-sârmă apărut prin abracadabra unui duh rău dintr-un print.

– Ţi-ai rupt-o?! Rânjind, dacă ştiai că nu o ai tare, nu trebuia să ţi-o bagi în anusul strâmt al statului.

Sof luă sticla, o împărţi şi se întrebă dacă ochiul din pietricele al lui Rub, care prin pahar părea-o libercă storcită, funcţioase vreodată.

... să lupţi într-un război care nu e al tău. Incintei în care dormeam, lingeam curvele şi jucam poker cu procesorul autonomului i se zicea odaie. Adică: o, odă, da, dai, ai, ie, e. Tot atâtea cuvinte câte i-ar fi trebuit unei grămezi de bolovani să ştie ca să se laude cu suflet. Adică ceea ce la hotel se zice room. D-aia mă fut cu ea pe **diberul** şi pe **marketul** lor homălău şi anglo-saxon.

Ascultându-l, Sof începu să regrete că nu Rub era scriitor, iar el un scopit de la Administraţie care să-l belească. Ar fi făcut orice să nu-l mai audă. Un speculant de poveşti împuţite.

Furtunele cu „gaze de eşapament" încolăcite ca nişte şerpi subţiri, adormiţi, lângă bar.

– Qwer tzui op! le strigă, lui Rub, puţoiului care se masturba cu cuvintele, tuturor!, şi-şi înfipse în nara stângă, iar nara se lărgi nerăbdătoare ca o pizdă, scuipătorul de vise.

Un miros acru i se lovi greţos de nări şi-i căzu ca o piatră aruncată într-o fântână în plămâni. Îi trecu apoi în artere îmbibându-i sângele, se prefăcu într-o limbă imensă, moale, roşie, îi linse inima, creierul, fibrele musculare dizolvându-le în scuipatul otravă, sângele intrat în erecţie, corpul gelatinos străpunse podeaua gelatinoasă, gălbuie, tremurătoare, eşti o piftie rub, un căcat şi-o piftie, amstrom lângă amstrom pereţii venelor i se transformară în uşi-cioc-cioc-închise, sex lângă sex ciocane bătând să le spargă. Fumăm flori, un fulger spiralat îi prinse căderea şi îl opri, şarpele cunoaşterii, pomul binelui şi al răului, mâna i se întinse iute şi îl prinse de cap, buze de şarpe lângă buze de om împerechindu-se, colţi de şarpe şi colţi de om încleştaţi străbătuţi de fotoni acceleraţi de cădere CĂDERE gravitaţia lumii fotonilor, sunt mai tare ca fulgerul, şi bucuria victoriei, cine n-o cunoaşte n-a fost niciodată un învingător, nimeni n-a fost vreodată un învingător, prinzându-i-se de piept, de zâmbet, de colţurile ochilor, ca o medalie, lumină, căldură, aură a aurei gonind frigul.

Frigul.

Pătrunzător.

Plasticul prăfuit al trotuarului, întuneric şi vântul trecându-i prin haine ca percheziţionat de o mână rece, ostilă.

Administraţia băgase vânt în oraş. Delirase, iar Malta – ceilalţi? – îl aruncaseră din bar. Un chiştoc scuipat la întâmplare din gura mânjită cu ruj şi spermă a unei muiste. Vântul tăios mângâindu-l, aproapele lui, scăpat printr-un hublou deschis al cupolei ce proteja măruntaiele şi extremităţile oraşului. Se ridică şi porni spre casă. Râzând, sub dinţii de sticlă luminiscentă, sub zâmbetul prietenos al lui Maito.

cerul albastru intens

ochii ascund sau descoperă paradoxal necunoscutuluicunoscut o fântână începând acolo de unde venise el pereţii negri cu sclipiri înşelătoare îi ghidaseră drumul zborulinafund spre izvorul izvorât izvorându-se din privirile ei ceva se sparse o sticlă un ou o memorie culorile atât de frumoase iarba verde de acasă casa mea e acolo unde mă simt cel mai bine sub pletele curgând negre ploaie de foc negru petrol solidificat mătăsos deşertul arabiei înflorind mângâiate migrând roşu efectul doppler sfârcurile ei apropiate depărtându-se rupând miliarde de palazi ai dorinţei frecându-mi capul de piciorul ei mă dizolv cine nu e fericit e un prost du-mă fericire în sus şi loveşte-mă cu tîmpla de stele să vă povestesc şi voi să rămâneţi cu gura căscată ne plimbăm de mână pe calea lactee a gândi cu mate de siliciu două conserve cu hrană
stelele aurii
cerul albastru
câmpurile verzi
oraşul-mama
odihnindu-mă
BREAK
STOP

Se deconectă.

Shake, într-un colţ, printre cutiile de bere, trandafiriu, dormind sau murind. Palid, prin ferestrele semiopacizate, aureolând clădirile din faţă, abia răsărit, soarele.

Verifică intrarea.

ACCEPT! FIRST RANK.

„CONGRATULATION SOF!"

Ieşi, pe străzi să se plimbe.

Incursiuni în viitor

o Sub acest generic sîmbătă, 7 mai, ac, va avea loc la Buzău o manifestare organizată de către ***Asociaţia GENEZE*** care va cuprinde o lansare de carte, susţinută de editura Nemira, vizionări de filme, audiţii muzicale, o expoziţie de grafică şi o lansare a JSF

Printre invitaţi se numără şi realizatorii suplimentului SF ***Super Nova***, care a ajuns la numărul ***26- Michael Haulică*** şi ***Dragoş Cojocaru.***

Tot la Buzău şi tot pe 7 va avea loc o şedinţă a Comitetului de conducere a FNTSF în urma căreia se vor alege preşedintele Federaţiei şi cei 4 vicepreşedinţi. Nu vrem să cobim, dar se pare că Federaţia are de gînd să se implice mult mai serios în acest an.

Festivalul QUO VADIS?

o Intre 11-12 iunie va avea loc cea de-a doua ediţie a ***Festivalului "Quo Vadis?"- Giurgiu.*** Lucrările pentru concursul de proză (pot participa numai creatori ce nu fac parte din Uniunea Scriitorilor sau Uniunea Artiştilor Plastici) se primesc numai prin poştă pînă la data de 22 mai pe adresa Str. Hristo Botev 2, Casa de cultură Ion Vinea, cu menţiunea pentru concurs şi trebuie dactilografiate la două rînduri, în trei exemplare, cu motto şi însoţite de un plic închis în care să se afle numele şi adresa, eventual telefonul. Premiile vor fi în valoare de 40.000- locul I, 30.000- locul II şi 20.000- locul III. Se vor acorda şi două premii de încurajare în valoare de cîte 20.000 de lei.Informaţii suplimentare la telefoanele 213280 ; 216808 /046

Important

o Rugăm scriitorii de SF să ne ajute în realizarea unui index de termeni inventaţi. Aşteptăm deconspirarea semiotică a termenilor pe care i-aţi folosit în prozele publicate, eventual valoarea lor stilistică în text .

Festivalul „SEGRA" Slatina 1994

Cum a fost? Bine! Mai bine, chiar, decât se aşteptaseră organizatorii. De pildă, Mihaela Rădulescu, şefa cenaclului „SEGRA", a rămas plăcut impresionantă de prezenţa masivă a craiovenilor, care au „ocupat" pentru două zile Slatina.

Surpriza a venit pe ultima sută de metri: din Băileşti, soseşte dl. Orlando Armăsaru care aduce pentru concurs o... sculptură! O aduce şi, surpriză şi mai mare, câştigă marele premiu pentru arte vizuale!

Prozele premiate vor fi, parte publicate în „Jurnalul de Dolj", parte prezentate în emisiunea „Galaxia S.F." de la radio „Oltenia" Craiova, în fiecare joi, ora 10 şi cinci minute.

secţiunea „povestire"

premiul I – **Aurelius Belei**- „Pseudogenesis"

premiul II – **Sebastian Corn**- „Parcurs de golf"

premiul III – **Nicolae Ţiţa**- „Fisura în real"

secţiunea „schiţă"

premiul I **Adrian Roşianu**- „Lipstik"

premiul II **Luminiţei Ţiţa**- „Poiana cu grifoni"

premiul III **George Scorbureanu**- „Dincolo de vis"

ARTĂ VIZUALĂ

premiul pentru arte vizuale - **Orlando Armăsaru**, pentru sculptura „Ieşirea din infern"

GRAFICĂ

premiul I, **Gabriela Boiangiu**

premiul II nu s-a acordat,

premiul III **Titus Udrea**

Au mai primit menţiuni **Marina Soare** (metaloplastie) şi **Nicolae Ţiţa** (caricatură).

La secţiunea proză fantastică s-a acordat o menţiune **Luminiţei Ţiţa** pentru lucrarea „Clim"

S-au mai acordat:

premiul revistei „Anotimp magazin", **Ion Udrea**, *pentru proza „Întâlnire de gradul I";*

premiul Studioului de radio „Oltenia" Craiova pentru lucrarea „Poveste de iarnă" de **Nicolae Ţiţa**

premiul revistei „Jurnalul de Dolj" pentru povestirea „Demult, spre minus infinit" de **Radu Diaconescu**

premiul „Prima verba"- **Iliuţ Grigoraş**